

Vendim nr. 44, datë 29.07.2025

(V-44/25)

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga: Holta Zaçaj, Kryetare, Marsida Xhaferllari, Fiona Papajorgji, Sonila Bejtja, Sandër Beci, Ilir Toska, Marjana Semini, anëtarë, me sekretare Enina Kotoni, në datat 12.06.2025, 09.07.2025 dhe 15.07.2025 mori në shqyrtim në seancë plenare publike, me dyer të mbyllura, çështjen nr. 5 (O) 2024 të Regjistrimit Themeltar, që u përket:

KËRKUESE: **ONEJDA YMERAJ**, përfaqësuar fillimisht nga avokatët Eugen Beci dhe Elis Bilali, ndërsa në vijim të gjykimit nga avokatët Flonja Boriçi (Tashko) dhe Florian Hasko, me prokurë të posaçme.

SUBJEKT I INTERESUAR:

PROKURORIA E POSAÇME KUNDËR KORRUPSIONIT DHE KRIMIT TË ORGANIZUAR, përfaqësuar nga prokurorët Altin Dumani dhe Bledar Maksuti.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 93 (87-2024-134), datë 17.05.2024 të Gjykatës së Posaçme të Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 00-2024-1272, datë 11.07.2024 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 17, 35, 36, 42, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 6 dhe 8 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); ligji nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Marjana Semini, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuases Onejda Ymeraj (*kërkuesja*), e cila ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjektit të interesuar, Prokurorisë së Posaçme kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar (*Prokuroria e Posaçme*), që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Prokuroria e Posaçme në vitin 2022 ka regjistruar një procedim penal, ka kryer dhe po heton, për disa procedura koncesionare të zhvilluara nga ana e një ministrie. Në kuadër të këtij procedimi penal, në regjistrin e njoftimit të veprave penale, përveç veprave penale, janë shënuar edhe emrat e personave të cilëve u atribuohen ato. Ndër ta janë regjistruar edhe shtetasit A dhe B, bashkëjetues, të cilët janë dyshuar për veprat penale “Refuzimi për deklarin, mosdeklarin, fshehja ose deklarimi i rremë i pasurive, interesave privatë të personave të zgjedhur dhe nëpunësve publikë ose i çdo personi tjetër që ka detyrimin ligjor për deklarin”, “Korrupsioni pasiv i funksionarëve të lartë shtetërorë ose i të zgjedhurve vendorë” dhe “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose veprimtarisë kriminale”, të parashikuara nga nenet 257/a, paragrafi i dytë, 260, 287, paragrafi i dytë, e 25 të Kodit Penal (*KP*).

2. Në lidhje me faktet penale objekt hetimi është ngritur dyshimi se personi nën hetim A, gjatë kohës së ushtrimit të funksioneve të larta shtetërore, ka konsumuar tri vepra penale, konkretisht: “Korrupsioni pasiv i funksionarit të lartë shtetëror”, në disa raste, përmes marrjes drejtpërdrejt ose tërthorazi të përfitimeve të parregullta, për vete ose për persona të tjerë; “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose veprimtarisë kriminale”, përmes fshehjes ose mbulimit të origjinës së pasurisë së paligjshme, të përfituar si pasojë e korrupsionit ose nga burimeve të tjera të paligjshme; “Refuzimi për deklarin, mosdeklarin, fshehja ose deklarimi i rremë i pasurive, interesave privatë të personave të zgjedhur dhe nëpunësve publikë ose i çdo personi tjetër që ka detyrimin ligjor për deklarin”. Po kështu, është dyshuar se këto vepra penale ai i ka kryer në bashkëpunim, përfshirë edhe bashkëjetuesen e tij, personin nën hetim B. Kjo e fundit, në gusht 2021, ka krijuar shoqërinë tregtare X, e cila, ndonëse nuk ka

pasur kapacitete teknike dhe burime njerëzore për ofrimin e shërbimeve përkatëse, ka përfituar pagesa për ofrim shërbimesh nga subjekte të ndryshme tregtare. Është dyshuar për një aktivitet fiktiv të shoqërisë, i kryer me qëllim justifikimin e ligjshmërisë së burimeve të krijimit të pasurive dhe të shpenzimeve të të dy personave nën hetim në fjalë. Ndër subjektet tregtare që kanë bërë pagesa shërbimesh për shoqërinë X është identifikuar edhe shoqëria Y, përfaqësuesi C i së cilës, i pyetur në datën 14.02.2024, ka deklaruar, ndër të tjera, se kontaktin me personin nën hetim B ia ka rekomanduar kërkuesja. Gjithashtu, gjatë hetimit janë marrë të dhëna se regjistrimi i shoqërisë X pranë Qendrës Kombëtare të Biznesit është bërë nga një punonjëse e një subjekti privat, ku kërkuesja mban një pozicion të lartë drejtues.

3. Mbi bazën e këtyre të dhënave, në datën 26.02.2024, kërkuesja është pyetur nga Prokuroria e Posaçme në cilësinë e personit që ka dijeni për veprën penale. Në deklaratimet e saj ajo ka pohuar njohjen me personin nën hetim B, rekomandimin e kësaj të fundit të shtetasi C dhe mundësimin e kontaktimit mes tyre. Pas vlerësimit edhe të këtyre deklaratimeve, po atë ditë, mbështetur në nenet 188 dhe 198 e vijues të Kodit të Procedurës Penale (KPP), Prokuroria e Posaçme ka marrë vendim “Për këqyrjen e sendeve/dokumenteve”, me të cilin është vendosur këqyrja e të dhënave të telefonit celular “*Iphone 15 Pro Max*” (telefon inteligjent) në përdorim të kërkueses, si dhe bisedave të zhvilluara nga ajo në kanale të ndryshme komunikimi që ishin me interes për hetimin e procedimit penal. Sipas këtij vendimi, këqyrja do të realizohej nëpërmjet administrimit të të dhënave me fotografi dhe përshkrimit të tyre, ndërsa për kryerjen e veprimit janë ngarkuar dy oficerë të Policisë Gjyqësore (OPGJ).

4. Në zbatim të këtij vendimi, po në datën 26.02.2024, ora 15:50, OPGJ-të i kanë kërkuar kërkueses të realizonin këqyrjen e të dhënave në telefonin celular në përdorim të saj. Kërkuesja nuk ka kundërshtuar dhe në prani të saj, OPGJ-të, përmes ekranit të telefonit, kanë këqyruar disa nga komunikimet e ruajtura në të. Ky veprim është dokumentuar me procesverbalin “Për këqyrjen e telefonit celular në posedim të shtetases Onejda Ymeraj”. Sipas këtij procesverbali, nga këqyrja e telefonit është konstatuar se kërkuesja ka pasur disa komunikime me interes për hetimin. Konkretisht, ajo ka komunikuar me një person që, bazuar në të dhënat e kontaktit dhe përmbajtjen e komunikimit, dyshohej të ishte personi nën hetim B; me një person tjetër, i identifikuar nga të dhënat e kontaktit si shtetasi C, përfaqësuesi i shoqërisë Y, që kishte bërë pagesa për shoqërinë e personit nën hetim B; komunikime të tjera ku përmendej personi nën hetim A. Nisur nga këto komunikime, të cilat vijonin edhe gjatë vitit 2021, si dhe nga fakti se këqyrja e tyre për nxjerrjen e të gjitha dokumenteve, komunikimeve me interes për procedimin penal kërkonte kohë të gjatë, OPGJ-të kanë vendosur ndërprerjen e

këqyrjes së telefonit dhe sekuestrimin e tij. Më pas, me procesverbalin e datës 26.02.2024, ora 17:08, OPGJ-të, bazuar në nenin 300 të KPP-së, kanë sekuestruar sendin “telefon celular” të kërkueses. Me vendimin e datës 27.02.2024 Prokuroria e Posaçme, duke u mbështetur në nenin 301 të KPP-së, ka vleftësuar të ligjshëm sekuestrimin e provës/sendit “telefon celular” të kërkueses, me arsyetimin se ai është i domosdoshëm për hetimin, pasi në të mund të gjenden të dhëna me rëndësi, duke pasur parasysh rrezikun e ndryshimit ose të humbjes së tyre.

5. Pas sekuestrimit të telefonit të kërkueses, me vendimin e datës 28.02.2024, Prokuroria e Posaçme, bazuar në nenet 178 e vijues dhe 314 të KPP-së, ka vendosur kryerjen e ekspertimit teknik-elektronik të telefonit, me arsyetimin se në të mund të gjenden të dhëna me vlerë për hetimin dhe se për këtë nevojiten njohuri të posaçme teknike në fushën kompjuterike dhe telefonike. Si çështje të ekspertimit janë përcaktuar evidentimi dhe ekstraktimi: i) i të dhënave të rubrikës së thirrjeve hyrëse dhe dalëse, mesazheve SMS dhe MMS, thirrjeve të humbura, numrave të kontaktit, fotove dhe regjistrimeve audio e video e të dhënave të tjera, të fshira ose jo, nëse ekzistojnë dhe mund të rikuperohen; ii) i logimeve dhe i navigimeve në faqe interneti, faqeve të klikuara, komunikimeve me palë të treta, komunikimeve në rrjete sociale (*Facebook, Twitter, Instagram, Skype etj.*), përmes opsioneve të *chat-it online* dhe aplikacioneve të instaluar në objektin e ekspertimit (*Whatsapp, Viber, BBM etj.*) nëse telefoni objekt ekspertimi ka opsione përdorimi të internetit; iii) i çdo të dhëne tjetër me rëndësi për hetimin. Për kryerjen e ekspertimit janë ngarkuar tre ekspertë të sektorit të ekspertizës pranë Prokurorisë së Posaçme. Ky vendim, sipas urdhërimit të tij, i është njoftuar personave nën hetim, por jo kërkueses.

6. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, pohoi në gjykim se ekspertët kanë realizuar ekspertimin teknik-elektronik të telefonit të kërkueses dhe kanë përgatitur aktin e datës 29.03.2024. Sipas tij, dokumenti, akti i ekspertimit, i është nënshtruar këqyrjeve, të cilat janë drejt përfundimit dhe se nga ato janë marrë të dhëna dhe inidicie që kanë vlerën e provës në funksion të objektit të hetimit. Ai ka sqaruar se ekspertimi, si në të gjitha rastet e kësaj natyre, ka konsistuar në ekstraktimin dhe kopjimin e të dhënave të memorizuara në telefonin celular të kërkueses, kurse këqyrja e materialit në vijim konsiston në kërkimin me fjalë kyçe vetëm të atyre të dhënave që lidhen me hetimin, pra me faktin penal, veprën penale dhe personat e përfshirë në të, duke shmangur të dhënat që kanë të bëjnë me jetën private dhe familjare. Ndërkohë, në mbështetje të kërkesës paraprake (*shih paragrafin 15 më poshtë*), subjekti i interesuar paraqiti si provë një procesverbal të datës 04.07.2025, për këqyrjen e pjesshme të të dhënave të aktit të ekspertimit teknik-elektronik. Sipas këtij procesverbali, OPGJ-të, bazuar në

vendimin e prokurorit për këqyrjen e të dhënave, kanë realizuar këqyrjen dhe printimin e të dhënave nga akti i ekspertimit, në të cilin janë ekstraktuar të dhëna si numrat e kontaktit, thirrjet hyrëse dhe dalëse, SMS-të hyrëse dhe dalëse, komunikimet në Whatsapp, Viber, Telegram, fotot dhe dokumentet e shkëmbyera etj., të përfuara nga ekspertimi i telefonit të kërkueses, të cilat janë hedhur në një *hard drive* të jashtëm (pajisje ruajtjeje). Në vijim, në procesverbal përshkruhen veprimet e kryera nga OPGJ-të për realizimin e këqyrjes. Kështu, *hard drive* është vendosur në një kompjuter dhe pasi kanë shkuar te një folder, që në brendësi ka një program që bën të mundur leximin e të dhënave, OPGJ-të kanë bërë kërkim në një rubrikë ku gjendeshin të gjitha komunikimet në formë të shkruar ose zanore, të zhvilluara në aplikacione të ndryshme si: Whatsapp, Instagram, Facebook, Signal etj. Sipas procesverbalit, gjatë kërkimit të rastësishëm të komunikimeve të kërkueses në këtë rubrikë janë gjetur biseda në Whatsapp, mes saj dhe bashkëshortit (në një datë të vitit 2018), si dhe me dy persona të tretë (në dy data të vitit 2019), ku përmbajtja e tyre lidhej me një gjyqtar kushtetues, për të cilin është kërkuar përjashtimi nga gjykimi i çështjes. Bashkëlidhur procesverbalit janë edhe ekstraktet e printuara të bisedave.

7. Në datën 29.02.2024 kërkuesja i është drejtuar Prokurorisë së Posaçme me kërkesë për kthimin e telefonit celular të sekuestruar. Me vendimin e datës 08.03.2024, prokurorët e çështjes kanë vendosur mospranimin e kërkesës.

8. Po kështu, në datën 06.03.2024, duke mos qenë dakord me masën e sekuestrimit të telefonit celular, kërkuesja ka paraqitur edhe ankim në gjykatë kundër procesverbalit të datës 26.02.2024 për sekuestrimin e sendit “telefon celular” nga OPGJ-të, si dhe kundër vendimit të datës 27.02.2024 të Prokurorisë së Posaçme për vleftësimin e ligjshëm të sekuestrimit, duke kërkuar edhe kthimin e sendit të sekuestruar. Ajo ka pretenduar se: (i) nuk është lejuar të konsultohet me mbrojtësin përpara sekuestrimit të telefonit; (ii) sekuestrimi është vendosur në kundërshtim me legjislacionin procedural penal, pasi ajo nuk ishte person nën hetim, nuk kanë ekzistuar kushtet e urgjencës sipas nenit 300 të KPP-së që OPGJ-të të vepronin me iniciativë, pa urdhër të prokurorit, si dhe se telefoni i saj nuk ka lidhje me procedimin penal; (iii) sekuestrimi dhe ekspertimi në vijim i telefonit të saj i kanë cenuar të drejtën për jetë private dhe të drejtën e pronës, përveçse e kanë penguar të kryejë detyrat e punës në institucionin mjekësor privat ku punonte.

9. Me vendimin nr. 161, datë 11.03.2024, Gjykata e Posaçme e Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Shkallës së Parë*) ka pranuar ankimin e kërkueses, duke vendosur shfuqizimin e vendimit të datës 27.02.2024 të Prokurorisë së

Posaçme, që kishte vleftësuar të ligjshëm sekuestrimin e telefonit të saj celular nga OPGJ-të, si dhe ka urdhëruar kthimin e tij kërkuases. Në mënyrë të përmbledhur, ajo gjykatë ka vlerësuar se: (i) sekuestrimi i telefonit të kërkuases nuk është bërë me vendim gjykate, pra nëpërmjet kontrollit personal që përfaqëson mjetin juridik që bën të mundur shkuarjen te sekuestrimi, në kundërshtim me nenet 202, 208/a dhe 209 të KPP-së; (ii) sekuestrimi i telefonit të kërkuases nga OPGJ-të nuk është kryer në kushtet e flagrancës, në kundërshtim me nenet 202, pika 3 dhe 298 të KPP-së dhe vendimin njësuës nr. 1, datë 30.06.2017 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë (*vendimi njësuës nr. 1/2017*); (iii) vendimet e Prokurorisë së Posaçme për vleftësimin e sekuestros dhe për kryerjen e ekspertimit teknik-elektronik të telefonit të kërkuases nuk përcaktojnë të dhënat që do të përzgjidheshin, të domosdoshme për vërtetimin e faktit penal dhe pa të cilat nuk mund të arrihej në njoftimin mbi ekzistencën e faktit, si dhe nuk tregojnë se përse sekuestrimi i të gjitha të dhënave të ruajtura në telefonin e kërkuases ka qenë i domosdoshëm në aspektin e proporcionalitetit në planin sasior, cilësor dhe kohor, në kundërshtim me jurisprudencën e Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*GJEDNJ*) në lidhje me nenin 8, paragrafi 2, të KEDNJ-së; (iv) dorëzimi i telefonit nga kërkuësja, e cila nuk është lejuar të konsultohet paraprakisht me avokatin dhe nuk është informuar për të drejtën për të mos e dorëzuar atë për këqyrje dhe sekuestrim, nuk përbën heqje dorë nga e drejta për jetë private dhe korrespondencë në kuptim të jurisprudencës së GJEDNJ-së. Kundër këtij vendimi ka ushtruar ankim Prokuroria e Posaçme.

10. Me vendimin nr. 93 (87-2024-134), datë 17.05.2024, Gjykata e Posaçme e Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Apelit*) ka ndryshuar vendimin e GJKKO-së së Shkallës së Parë, duke rrëzuar kërkesën ankimore të kërkuases. Ajo ka vlerësuar se OPGJ-të kanë vepruar brenda kompetencave për veprimin me iniciativë. Sipas asaj gjykate, pas deklarimeve të kërkuases dhe këqyrjes të të dhënave në telefonin e saj, është krijuar menjëherë një situatë që kërkonte gjetjen e elementeve të vlefshme për rindërtimin e faktit penal dhe individualizimin e fajtorëve, deri në atë moment të supozuar. Në funksion të fiksimit dhe ruajtjes së gjurmëve, dhe sendeve që i përkasin veprës penale, për të shmangur ndryshimin ose humbjen e tyre, dhe duke qenë se prokurori nuk ishte i pranishëm për të ndërhyrë urgjentisht, OPGJ-të me të drejtë sekuestruan sendin “telefon celular” të kërkuases. Ky send, si mjet mbajtës i fakteve, përbën provë të llojit “dokument” në kuptim të nenit 191 të KPP-së. Për rrjedhojë, veprimtaria me iniciativë e OPGJ-ve është në përputhje me nenin 294 të KPP-së, që i njuh Policisë Gjyqësore të drejtën të kryejë të gjitha veprimet për sigurimin e burimeve të provës. Po kështu, kjo veprimtari është në përputhje edhe me nenin 300 të KPP-së, për

veprimet me iniciativë të Policisë Gjyqësore në rastet e verifikimeve të ngutshme në vend, kur vonesa deri në mbërritjen e prokurorit mund të sjellë ndryshim, humbje ose zhdukje të gjurmëve/sendeve, me pasoja për rezultatin e hetimeve. Ajo gjykatë ka theksuar se veprimi hetimor i sekuestrimit provues, si në rastin konkret, përbën veprim me iniciativë të Policisë Gjyqësore kur plotësohen kushtet e nenit 208 të KPP-së, pra kur provat materiale dhe sendet që lidhen me veprën penale janë të domosdoshme për vërtetimin e fakteve, pavarësisht natyrës së tyre (të luajtshme/të paluajtshme). Ky sekuestrim i nënshtrohet regjimit të ruajtjes, vulosjes dhe heqjes/vënies së vulave sipas neneve 214-216 të KPP-së, njësoj sikur të ishte ekzekutuar me urdhër të gjykatës ose të prokurorit. Kundër vendimit të GJKKO-së së Apelit kërkuesja ka ushtruar rekurs.

11. Me vendimin nr. 00-2024-1272, datë 11.07.2024, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkueses, me arsyetimin se në të nuk ngrihen shkaqet e parashikuara nga neni 432 i KPP-së dhe se GJKKO-ja e Apelit ka arsyetuar në mënyrë shteruese për pretendimet e saj. Sipas atij kolegji, sekuestrimi i telefonit të kërkueses nga OPGJ-të është kryer në kushtet e urgjencës, duke u vleftësuar në vijim nga prokurorët e çështjes, ndërsa sekuestrimi është kryer në përputhje me kërkesat e nenit 208 në lidhje me nenin 187 të KPP-së. Pas këqyrjes, organi procedues me të drejtë dyshoi se veprimtaria kriminale e pretenduar pasqyrohej edhe në të dhënat e ruajtura në telefon, ndërkohë që disponimi i tij nga kërkuesja krijonte rrezik për zhdukjen e dhënave të dobishme për hetimin, duke bërë kështu të domosdoshëm sekuestrimin e tij. Po sipas atij kolegji, ndryshe nga sa është pranuar nga GJKKO-ja e Shkallës së Parë, në rastin konkret nuk jemi para një kontrolli të kërkueses, ndërsa ajo e vuri vetë telefonin në dispozicion të OPGJ-ve, pa ndonjë kundërshtim. Ai kolegji ka vlerësuar se këqyrja e telefonit nga OPGJ-të është në përputhje edhe me vendimin njësoj nr. 147, datë 23.12.2021 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë (*vendimi njësoj nr. 147/2021*). Sipas tij, kërkuesja ka qenë e pranishme dhe asaj nuk rezulton t'i jetë cenuar e drejta për jetë private në kuptim të nenit 8 të KEDNJ-së, për sa kohë këqyrja është kufizuar tek të dhënat që lidheshin me faktet objekt hetimi. Edhe sekuestrimi i telefonit, edhe vendimi i ekspertimit teknik-elektronik të tij, vijon ai, nuk i kanë shkelur kërkueses të drejtën për jetë private, pasi ato janë kryer vetëm në funksion të hetimit dhe kërkuesja nuk ka evidentuar fakte konkrete cenimi dhe as se të dhënat në telefon nuk kishin lidhje me objektin e hetimit. Këto veprime janë proporcionale, vetëm për atë sa të dhënat në telefon mund të ndihmonin hetimin. Sekuestrimi, ka vlerësuar ai, është në përputhje me nenin 17 të Kushtetutës lidhur me kufizimin e së drejtës së pronës, pasi është bërë për një interes publik, siç është hetimi dhe goditja e

veprave penale të korrupsionit dhe pastrimit të parave, ka qenë i domosdoshëm, në përputhje me gjendjen që e ka diktuar dhe në proporcion të drejtë me qëllimin dhe rrethanat konkrete. Kthimi i sendit kërkueses, është shprehur kolegji, mund të bëhet vetëm kur mbajtja e tij për qëllime prove të mos jetë më i nevojshëm, ndërkohë që në rastin konkret hetimet paraprake vijojnë dhe është urdhëruar ekspertimi teknik-elektronik i tij.

12. Në datën 08.11.2024 kërkuesja i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objektit të tij. Në datën 03.01.2025 Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim paraprak në Mbledhjen e Gjyqtarëve dhe kjo e fundit në datën 28.01.2025 ka vendosur kalimin e saj për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

13. Në datën 05.06.2025 një gjyqtar i Gjykatës ka paraqitur kërkesë për heqjen dorë nga shqyrtimi i çështjes. Për këtë kërkesë, Mbledhja e Gjyqtarëve,¹ me vendimin e datës 12.06.2025, ka vendosur rrëzimin e saj me arsyetimin se afërsia e lidhjes fisnore mes gjyqtarit dhe bashkëshortit të kërkueses nuk është në shkallën e parashikuar nga ligji dhe, për pasojë, nuk përbën shkak ligjor për papajtueshmëri në ushtrimin e funksionit nga gjyqtari kushtetues. Në seancën plenare të kësaj date Gjykata ka vendosur ndryshimin e formës së gjykimit në seancë plenare publike, duke e vlerësuar këtë si të nevojshme për përcaktimin e fakteve të çështjes. Palët janë njoftuar më pas për këtë vendim.

14. Në datën 24.06.2025 Prokuroria e Posaçme i është drejtuar Gjykatës me kërkesë për shtyrjen e seancës plenare dhe, bazuar në nenet 5, pika 3 e 33, pika 3, të Rregullores për Procedurat Gjyqësore të Gjykatës Kushtetuese, ka kërkuar edhe zhvillimin e saj me dyer të mbyllura me qëllim ruajtjen e sekretit hetimor, duke qenë se procedimi penal për çështjen është ende në fazën e hetimit paraprak. Po atë ditë, Mbledhja e Gjyqtarëve ka vendosur pranimin e kërkesës për shtyrjen e seancës plenare, ndërsa kërkesën për zhvillimin e seancës me dyer të mbyllura ka vendosur ta shqyrtojë në seancën publike të datës 09.07.2025, pasi të dëgjonte palët. Në seancën plenare publike të kësaj date, Gjykata, pasi dëgjoi palët, vendosi zhvillimin e seancës plenare me dyer të mbyllura, vetëm me praninë e palëve, duke vlerësuar se, për sa kohë çështja ndodhet ende në fazën e hetimit paraprak, publiciteti mund të sjellë përhapjen e të dhënave që duhet të mbahen sekret në interes të hetimit.

15. Gjatë vijimit të seancës plenare, në kuadër të kërkesave paraprake, Prokuroria e Posaçme kërkoi përjashtimin nga gjykimi të gjyqtarit kushtetues, dorëheqja e të cilit nuk ishte

¹ Votuan për pranimin e kërkesës për dorëheqje të gjyqtarit kushtetues gjyqtarët Holta Zaçaj, Sonila Bejtja dhe Sandër Beci.

pranuar më herët. Ajo parashtroi si shkak marrëdhëniet miqësore të gjyqtarit kushtetues me kërkuesen, duke paraqitur si provë disa komunikime të kërkueses me bashkëshortin e saj (në një datë të vitit 2018), si dhe me dy persona të tretë (në dy data të vitit 2019), të nxjerra nga të dhënat e memorizuara nga platforma në Whatsapp në telefonin celular të sekuestruar kërkueses. Pas njohjes me shkaqet e kërkesës dhe nisur nga ndjeshmëria e subjektit të interesuar, gjyqtari kushtetues ka paraqitur sërish kërkesë për heqjen dorë nga shqyrtimi i çështjes, e cila është pranuar nga Gjykata me qëllim garantimin e paanësisë së saj edhe në dukje. Në këto rrethana, kërkesa e Prokurorisë së Posaçme për përjashtimin e gjyqtarit kushtetues u konsiderua se nuk është bërë, bazuar në nenin 20 të KPP-së, i zbatueshëm në rastin konkret në kuptim të nenit 1, pika 2, të Ligjit Organik të Gjykatës.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

16. **Kërkuesja**, në mënyrë të përmblodhur, ka pretenduar se i janë cenuar:

16.1. *E drejta për proces të rregullt ligjor*, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të *parimit të sigurisë juridike*, pasi vendimet gjyqësore të kundërshtuara bien ndesh me vendimet njëseuese nr. 1/2017 dhe nr. 147/2021 të Gjykatës së Lartë, për shkak të mosrespektimit të parimeve të proporcionalitetit dhe të përshtatshmërisë.

16.2. *E drejta për jetë private* në aspektin e *të dhënave personale* dhe *korrespondencës*, të garantuara nga nenet 35 dhe 36 të Kushtetutës, për shkak të mosrespektimit të *parimit të proporcionalitetit*, pasi:

16.2.1. Në përmbajtje të telefonit celular ka komunikime të saj, përveç edhe foto, të dhëna kontakti, faqe interneti të klikuara dhe të dhëna të tjera personale. Për shkak të profesionit që ajo ushtron, një pjesë e mirë e të dhënave kishin të bënin me pacientë, duke përbërë ato të dhëna me natyrë sensitive, të mbrojtura nga ligji nr. 9887, datë 10.03.2008 “Për mbrojtjen e të dhënave personale”, i ndryshuar (*ligji nr. 9887/2008*), në fuqi në kohën e sekuestrimit, nga ligji aktual nr. 124/2024 “Për mbrojtjen e të dhënave personale” (*ligji nr. 124/2024*), si dhe nga neni 30 i ligjit nr. 10107, datë 30.03.2009 “Për kujdesin shëndetësor në Republikën e Shqipërisë”, që përcakton detyrimin e profesionistëve të shëndetit, përdoruesve të sistemeve të informacionit

shëndetësor dhe autoriteteve për ruajtjen e të dhënave shëndetësore që përbëjnë informacion konfidencial.

- 16.2.2. Sekuestrimi i telefonit celular është bërë në kundërshtim me nenin 209 të KPP-së dhe me vendimin njëses nr. 147/2021 të Gjykatës së Lartë në lidhje me sekuestrimin e të dhënave kompjuterike, sipas nenit 208/a të KPP-së, pasi ka dallim thelbësor ndërmjet telefonit si objekt fizik, i cili mund të sekuestrohet sipas nenit 208 të KPP-së, dhe përmbajtjes së tij si të dhëna personale ose korrespondencë. Nisur nga kjo, edhe pse neni 209 i KPP-së i referohet korrespondencës tradicionale, interpretimi i tij duhet të bëhet nën dritën e zhvillimeve të reja teknologjike, të frymës së Kushtetutës dhe të jurisprudencës së GJEDNJ-së, duke u zbatuar kjo dispozitë edhe në rastin e sekuestrimit të telefonit celular në lidhje me leximin dhe përpunimin e përmbajtjes së tij, që përbën korrespondencë elektronike. Në këtë kuptim, ndërhyrja në korrespondencën e kërkueses është bërë pa vendim të gjykatës, si organi i vetëm që mund të vlerësojë proporcionalitetin e saj.
- 16.2.3. Sekuestrimi i telefonit celular është bërë në kundërshtim edhe me nenin 300 të KPP-së, pasi nuk kanë ekzistuar kushtet e urgjencës dhe flagrancës për veprimin me iniciativë nga OPGJ-të. Ajo nuk është person nën hetim dhe telefonin e ka vënë në dispozicion të OPGJ-ve duke qenë dakord me këqyrjen e tij, ndërkohë që OPGJ-të, ndonëse mund të merrnin kohën e nevojshme, nuk kanë vazhduar këqyrjen dhe dokumentimin e komunikimeve të saj me dy personat që kishin lidhje me hetimin. Kërkesa e saj për praninë e avokatit gjatë sekuestrimit të telefonit nuk është pranuar nga OPGJ-të dhe pretendimi i kërkueses në këtë drejtim nuk është analizuar nga gjykatat në vendimet e kundërshtuara.
- 16.2.4. Sekuestrimi i telefonit celular nuk ka qenë i domosdoshëm dhe ka pasur masa të tjera më të lehta, më pak kufizuese për të drejtat e saj, për arritjen e qëllimit të ndjekur, pikërisht sigurimin e komunikimeve me dy personat që kishin lidhje me hetimin, të tilla, si: këqyrja ose kopjimi i atyre të dhënave, madje edhe sekuestrimi i telefonit, por vetëm për një periudhë të kufizuar kohore (deri në një muaj), për aq sa ka qenë e nevojshme për këqyrjen dhe kopjimin e të dhënave në fjalë. Ajo ka pranuar dhe nuk ka penguar këqyrjen e telefonit celular nga OPGJ-të.

16.2.5. Sekuestrimi i telefonit celular dhe ekspertimi i tij nuk kanë qenë masa proporcionale në kuptimin e ngushtë, përveçse bien në kundërshtim me vendimin njëses nr. 147/2021. Vendimi i ekspertimit të telefonit është i përgjithshëm, evaziv dhe shumë i gjerë, pa përcaktuar të dhënat elektronike që i shërbenin hetimit e që lidheshin me veprën penale ose masat specifike për mbrojtjen e të dhënave. Media ka informuar se të dhënat për dosjen hetimore në fjalë janë hakeruar, ndonëse sipas njoftimit të Prokurorisë së Posaçme ka pasur tentativë për hakerimin e tyre. Duke sekuestruar dhe ekspertuar telefonin janë aksesuar të gjitha të dhënat e ruajtura në të, ndonëse vetëm një pjesë e kufizuar e tyre lidhej me hetimin, përveçse komunikimet që i adresoheshin kërkueses kanë natyrë periferike dhe pa rëndësi të veçantë për hetimin. Në këtë drejtim, edhe materiali i paraqitur në mbështetje të kërkesës për përjashtimin e gjyqtarit kushtetues tregon qartë se organi i ndjekjes penale ka aksesuar edhe të dhëna që nuk lidhen me hetimin. Po kështu, edhe pse ka kaluar më shumë se 1 vit e 4 muaj nga sekuestrimi, telefoni nuk i është kthyer ende.

16.3. *E drejta e pronës private*, e garantuar nga neni 41 i Kushtetutës, si rrjedhojë e sekuestrimin të telefonit celular të saj dhe mbajtjes së tij të sekuestruar, masë kjo që e ka vënë në vështirësi serioze për organizimin dhe vijimin e veprimtarisë së saj profesionale.

17. **Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme**, ka prapësuar se:

17.1. Pretendimi i kërkueses për cenimin e *së drejtës për proces të rregullt ligjor* është i pabazuar, pasi GJKKO-ja e Apelit dhe Gjykata e Lartë kanë vepruar në përputhje me legjislacionin në fuqi, duke arsyetuar për proporcionalitetin dhe përshtatshmërinë e ndërhyrjes.

17.2. Pretendimet e kërkueses për cenimin e *së drejtës së pronës private* dhe *së drejtës për jetë private* në aspektin e të dhënave personale dhe të korrespondencës janë të pabazuara. Këto të drejta nuk janë absolute dhe ndërhyrja në telefonin celular të kërkueses në rastin konkret respekton standardet dhe kriteret e përcaktuara nga jurisprudenca kushtetuese dhe ajo e GJEDNJ-së në lidhje me:

17.2.1. Ligjshmërinë e ndërhyrjes, pasi sekuestrimi i telefonit celular të kërkueses është kryer në përputhje me nenin 300 të KPP-së, që u jep OPGJ-ve të drejtën për të sekuestruar, me iniciativë, sende që lidhen me një veprë

penale, në kushtet e urgjencës. Sekuestrimi është vleftësuar në vijim nga prokurori, në përputhje me nenin 301 të KPP-së. Ai është realizuar nga OPGJ-të për shkak se vazhdimi i këqyrjes të të dhënave në telefon kërkonte kohë të gjatë, ndërkohë që ndërhyrja e prokurorit ka qenë e pamundur, pasi kishte kaluar orari zyrtar. Në rast mosveprimi, ka ekzistuar rreziku i fshirjes të të dhënave në telefonin e kërkueses dhe i pamundësisë së rikuperimit të tyre. Dispozitat e KPP-së nuk parashikojnë praninë e mbrojtësit gjatë marrjes në pyetje të shtetasit në cilësinë e personit që ka dijeni për rrethanat e hetimit ose gjatë veprimit të sekuestrimit. Edhe jurisprudenca e GJEDNJ-së e ka konsideruar të ligjshme masën e sekuestrimit të pajisjeve elektronike, kur ajo ndihmon për zbulimin e fakteve të rëndësishme për hetimin penal.

17.2.2. Qëllimin legjitim të ndërhyrjes, pasi sekuestrimi i telefonit celular të kërkueses është kryer për mbledhjen e provave në kuadër të një hetimi për vepra të rënda penale si korrupsioni dhe pastrimi i produkteve të veprës penale, krime këto me pasoja të rënda për interesin publik dhe rendin ligjor.

17.2.3. Domsdoshmërinë e ndërhyrjes, pasi sekuestrimi i telefonit celular të kërkueses është bërë për nevojat e hetimit, me qëllim ekzaminimin e tij të mëtijshëm në kushtet kur është verifikuar se në telefon gjendej një numër i konsiderueshëm të dhënash me rëndësi për hetimin dhe ka pasur prova dhe indicie të mjaftueshme për lidhjen e kërkueses me hetimin penal, ndërkohë që nuk ka pasur alternativa të tjera më të lehta për të siguruar të njëjtin rezultat hetimor. Duke pasur parasysh volumin e madh të të dhënave në telefonin celular të kërkueses, për OPGJ-të ka qenë krejt e pamundur të vijonin me këqyrjen në vend të të dhënave, siç pretendon kërkuesja, prandaj është proceduar me sekuestrimin e telefonit, në kushtet kur kemi të bëjmë me prova elektronike që mund të zhduken menjëherë, në çast. Kopjimi i përmbajtjes së telefonit është bërë përmes ekspertimit teknik-elektronik, veprim i cili, ashtu si dhe këqyrja e aktit të ekspertimit në vijim, kërkon kohë për shkak të volumit të madh të të dhënave.

17.2.4. Proporcionalitetin dhe përshtatshmërinë e ndërhyrjes, pasi ndërhyrja në telefonin celular të kërkueses është orientuar vetëm drejt të dhënave që lidhen me faktin penal dhe me personat e përfshirë, duke mos qenë ajo e paarsyeshme ose arbitrare. Për më tepër, kërkuesja e ka dorëzuar me dëshirë

telefonin e saj, duke nënshkruar pa vërejtje procesverbalin e këqyrjes dhe të sekuestrimit të tij. Të dhënat në përmbajtje të telefonit të kërkueses nuk janë bërë publike dhe do të përdoren vetëm për qëllime hetimore. Pretendimet e parashtruara në gjykimin kushtetues për gjyqtarin kushtetues kanë synuar të japin pasqyrim të marrëdhënies së tij me kërkuesen dhe kanë të bëjë me objektin e gjykimit të çështjes, duke mos tejkaluar asnjë normë. Sekuestrimi i telefonit të kërkueses dhe mbajtja e tij i sekuestruar si provë materiale, për aq kohë sa është e domosdoshme për të provuar faktin penal, është në përputhje edhe me vendimin njësoes nr. 147/2021. Nëse telefoni do t'i kthehej kërkueses, ekziston rreziku i dëmtimit ose i zhdukjes së provës dhe në kushtet kur hetimet vazhdojnë, kthimi i tij është i pamundur, pasi mund të lindë nevoja për riekspertim.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkueses

18. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor, që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, si dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

19. Në lidhje me legjitimitimin *ratione personae*, Gjykata ka theksuar se në kuptim të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, individit mund të bëjë ankim kushtetues individual vetëm për çështje që lidhen me të drejtat themelore të tij, duke treguar se është viktimë e një shkeljeje dhe se pasojat nga akti i kundërshtuar janë të drejtpërdrejta dhe reale për të (*shih vendimet nr. 21, datë 22.04.2025; nr. 17, datë 13.03.2024; nr. 44, datë 26.09.2023 të Gjykatës Kushtetuese*). Në dritën e kësaj jurisprudence, Gjykata vëren se, në rastin konkret, kërkuesja ka kundërshtuar masën e sekuestrimit, për qëllime provuese, të telefonit celular të saj të zbatuar nga OPGJ-të dhe vendimin e prokurorëve

për vleftësimin si të ligjshëm të sekuestrimit, si dhe veprimin hetimor të ekspertimit teknik-elektronik të telefonit të sekuestruar, përveç edhe vendimet gjyqësore të GJKKO-së së Apelit e të Gjykatës së Lartë që kanë rrëzuar ankimin e saj, me pretendimin se masa dhe veprimi hetimor në fjalë, si dhe ligjërimi i tyre nga gjykatat e zakonshme kanë ndërhyrë drejtpërdrejt në të drejtat themelore të saj. Në këto kushte, Gjykata çmon se kërkesja justifikon interesin në çështjen e parashtruar dhe, për rrjedhojë, legjitimohet *ratione personae*.

20. Për sa i takon kriterit të *shterimit të mjeteve juridike efektive*, duke pasur parasysh se vendimet e ndërmjetme të sekuestros provuese, të zbatuara gjatë hetimeve paraprake, i janë nënshtruar kontrollit kushtetues duke u konsideruar si vendime përfundimtare, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, për sa kohë ndërhyjnë në të drejtat kushtetuese individuale (*shih vendimet nr. 42, datë 01.07.2025; nr. 21, datë 22.04.2025 të Gjykatës Kushtetuese*), si dhe faktin se kërkesja pretendimet e saj në ankimin kushtetues individual i ka paraqitur më parë, në formë dhe në substancë, përpara gjykatave të zakonshme, Gjykata vlerëson se ajo nuk ka mjete të tjera juridike në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese përveç ankimit kushtetues individual, ndaj edhe ky kriter plotësohet.

21. Kërkesja legjitimohet edhe *ratione temporis*, në kuptim të nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, pasi vendimi më i fundit në kohë i kundërshtuar, ai i Gjykatës së Lartë, mban datën 11.07.2024, ndërsa ankimi kushtetues individual është paraqitur në datën 08.11.2024, pra brenda afatit ligjor 4-mujor.

22. Për sa i takon legjitimitetit *ratione materiae*, Gjykata vëren se kërkesja ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në drejtim të parimit të sigurisë juridike, së drejtës për jetë private në aspektin e mbrojtjes të të dhënave personale dhe të korrespondencës, si dhe së drejtës së pronës private, të lidhura me parimin e proporcionalitetit, pretendime të cilat përfshihen në juridiksionin kushtetues.

23. Për sa i përket pretendimit për cenimin e së drejtës së pronës private, sipas nenit 41 të Kushtetutës, Gjykata evidenton se kërkesja nuk ka paraqitur ndonjë argument kushtetues në mbështetje të tij. Argumenti i saj konsiston në krijimin e vështirësive serioze për organizimin dhe vijimin e veprimtarisë së saj profesionale, duke e lidhur këtë jo me sekuestrimin e telefonit në vetvete, por me përmbajtjen e tij. Edhe gjatë gjykimit kushtetues ajo u përqendrua vetëm tek e drejta për mbrojtjen e të dhënave personale dhe fshehtësinë e korrespondencës. Për këto arsye, Gjykata çmon se ky pretendim nuk mund të merret në shqyrtim.

24. Në lidhje me të drejtën për proces të rregullt ligjor, Gjykata ka theksuar se, përjashtimisht, në rastin e kontrollit të vendimeve që vendosin masa me karakter të ndërmjetëm ajo i trajton pretendimet e parashtruara në ankimin kushtetues individual në drejtim të të drejtave substanciale, ndërsa pretendimet që kanë të bëjnë me të drejtën për proces të rregullt ligjor i konsideron si aspekte procedurale të së drejtës substanciale të pretenduar të cenuar, ndaj, në këtë kuptim, ajo ndalet në elemente të veçanta të së drejtës për proces të rregullt ligjor, për sa ato mund të ndikojnë drejtpërdrejt në të drejtën substanciale në vetvete (*shih vendimet nr. 79, datë 12.11.2024; nr. 29, datë 16.04.2024; nr. 18, datë 19.03.2024 të Gjykatës Kushtetuese*).

25. Në rastin konkret, Gjykata vëren se, në aspektin procedural, kërkuessa ka pretenduar cenimin e *parimit të sigurisë juridike*, për shkak të moszbatimit nga GJKKO-ja e Apelit dhe Gjykata e Lartë të qëndrimit njësores të kësaj të fundit. Gjykata vlerëson se ky pretendim, pavarësisht se është ngritur në këndvështrim të nenit 42 të Kushtetutës, në thelb, lidhet me proporcionalitetin e ndërhyrjes, ndaj do të analizohet në drejtim të aspektit substancial të të drejtave kushtetuese të pretenduara të cenuara, mbrojtja e të cilave garantohet nga nenet 36 dhe 35 të Kushtetutës. Nga ana tjetër, në këndvështrim të garancive që parashikon neni 36 i Kushtetutës, Gjykata vëren se pretendimet e kërkuesses në çështjen në shqyrtim nuk lidhen me cenimin e lirisë së korrespondencës, por me fshehtësinë e saj. Në thelb, pretendimet e kërkuesses drejtohen ndaj masës hetimore të sekuestrimit të sendit “telefon celular” dhe aksesimit të përmbajtjes së tij përmes veprimit hetimor të ekspertimit teknik-elektronik, ku sipas kërkuesses ruhen të dhëna personale dhe komunikime elektronike të saj, si dhe me mënyrën sesi Prokuroria e Posaçme, fillimisht, dhe më pas edhe gjykatat e zakonshme kanë interpretuar dispozitat penale procedurale të zbatueshme në rastin konkret.

26. Për sa u takon neneve 35 dhe 36 të Kushtetutës, Gjykata në jurisprudencën e saj i ka trajtuar ato në këndvështrim të së drejtës për jetë private, duke theksuar se kjo e fundit nuk mbrohet nga një dispozitë e vetme e Kushtetutës, por nga disa prej tyre, ndër të cilat përfshihet edhe neni 35, që bën fjalë për mbrojtjen e të dhënave personale, si dhe neni 36 që bën fjalë për lirinë dhe fshehtësinë e korrespondencës (*shih vendimet nr. 38, datë 02.12.2021; nr. 52, datë 01.12.2011; nr. 16, datë 11.11.2004 të Gjykatës Kushtetuese*).

27. Nga ana tjetër, sipas nenit 8 të KEDNJ-së, çdokush ka edhe të drejtën e respektimit të jetës private dhe autoriteti publik nuk mund të ndërhyjë në ushtrimin e kësaj të drejte, përveçse në shkallën e parashikuar nga ligji, kur është e nevojshme në një shoqëri demokratike, në interes të sigurisë publike, për mbrojtjen e rendit publik, shëndetit ose moralit, apo për

mbrojtjen e të drejtave dhe lirive të të tjerëve. Gjykata i referohet KEDNJ-së, për rrjedhojë edhe jurisprudencës së GJEDNJ-së, jo vetëm për shkak të pretendimeve dhe argumenteve të sjella në një rast konkret, por edhe për shkak të vendit të privilegjuar që marrëveshjet ndërkombëtare të ratifikuara zënë në hierarkinë e akteve normative në Republikën e Shqipërisë sipas neneve 116 dhe 122 të Kushtetutës. Për më tepër, për çështje që lidhen me kufizimet e të drejtave dhe lirive themelore të njeriut, KEDNJ-ja, në kuptim të nenit 17 të Kushtetutës, barazohet në rang me vetë Kushtetutën (*shih vendimin nr. 2, datë 29.01.2024 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë kuptim, Gjykata merr parasysh edhe jurisprudencën e GJEDNJ-së, e cila i ka konkretizuar standardet e KEDNJ-së nëpërmjet zbatimit të tyre në çështje të veçanta (*shih vendimin nr. 9, datë 23.03.2010 të Gjykatës Kushtetuese*).

28. Për sa më sipër, duke mbajtur parasysh natyrën dhe thelbin e pretendimeve të kërkuases, Gjykata vlerëson që t'i shqyrtojë ato në themel në këndvështrim të *së drejtës për mbrojtjen e të dhënave personale*, të garantuar nga neni 35 i Kushtetutës dhe *të fshehtësisë së korrespondencës*, të garantuar nga neni 36 i saj. Për të vlerësuar nëse ka pasur ose jo cenim të të drejtave substanciale, Gjykata ka pohuar se niset nga arsyetimi i vendimeve të gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, pasi, në zbatim të parimit të subsidiaritetit, u takon atyre gjykatave që, krahas zbatimit të ligjit material dhe procedural penal, të marrin në konsideratë edhe jurisprudencën e Gjykatës edhe të GJEDNJ-së në lidhje me parimin e proporcionalitetit, duke qenë Gjykata mjeti i fundit për mbrojtjen e këtyre të drejtave (*shih vendimet nr. 33, datë 20.05.2025; nr. 79, datë 12.11.2024; nr. 29, datë 16.04.2024 të Gjykatës Kushtetuese*).

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e së drejtës për mbrojtjen e të dhënave personale dhe fshehtësinë e korrespondencës

29. Kërkuësja pretendon se sekuestrimi i telefonit celular dhe ekspertimi pasues i tij i kanë cenuar të drejtën për mbrojtjen e të dhënave personale dhe fshehtësinë e korrespondencës, pasi telefoni është sekuestruar pa vendim gjykatë, në kundërshtim me nenet 209 dhe 208/a të KPP-së dhe vendimin njësoes nr. 147/2021, si dhe pa qenë të pranishme kushtet e urgjencës e të flagrancës, në kundërshtim me nenin 300 të KPP-së. Po sipas saj, sekuestrimi është kryer megjithëse nuk ishte person nën hetim, përveçse iu mohua prania e avokatit. Ndërhyrja, vijon ajo, nuk ka qenë e domosdoshme dhe kanë ekzistuar masa më pak kufizuese për arritjen e qëllimit të ndjekur, të tilla, si: vijimi i këqyrjes nga OPGJ-të, kopjimi i të dhënave me rëndësi për hetimin ose sekuestrimin, por vetëm për një kohë të kufizuar (deri në një muaj), për aq sa

ka qenë e nevojshme për këqyrjen dhe kopjimin e të dhënave në fjalë. Po sipas saj, sekuestrimi i telefonit dhe ekspertimi pasues i tij kanë qenë një masë joproportionale në kuptimin e ngushtë. Vendimi i ekspertimit, shprehet ajo, është i përgjithshëm, evaziv dhe shumë i gjerë, pa përcaktuar të dhënat elektronike që i shërbenin hetimit dhe as masat specifike për mbrojtjen e të dhënave, duke sjellë aksesim të të gjitha të dhënave edhe pse vetëm një pjesë e vogël lidhej me hetimin, çka, sipas saj, konfirmohet edhe nga materiali i paraqitur në mbështetje të kërkesës për përjashtimin e gjyqtarit kushtetues, ndërkohë që telefoni nuk i është kthyer ende edhe pas më shumë se 1 viti e 4 muaj nga sekuestrimi.

30. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, ka prapësuar se ndërhyrja në telefonin celular të kërkueses është në përputhje me standardet e jurisprudencës kushtetuese dhe të GJEDNJ-së. Sipas tij, ajo përmbush kriterin e ligjshmërisë, pasi sekuestrimi është kryer nga OPGJ-të në kushtet e urgjencës sipas nenit 300 të KPP-së dhe më pas është vleftësuar nga prokurori sipas nenit 301 të KPP-së, duke qenë i nevojshëm për shkak të kohës së gjatë që kërkonte vijimi i këqyrjes në vend dhe i rrezikut të fshirjes të të dhënave në telefonin e kërkueses dhe i pamundësisë së rikuperimit të tyre. Ndërhyrja, vijon ai, ndjek një qëllim legjitim, pikërisht mbledhjen e provave në një hetim për vepra të rënda, si korrupsioni dhe pastrimi i produkteve të veprës penale. Ajo ka qenë e domosdoshme dhe pa alternativa më të lehta, të cilat siguronin të njëjtin rezultat hetimor, edhe për shkak të volumit të madh të të dhënave dhe natyrës së brishtë të provës elektronike, e cila mund të zhduket menjëherë, në çast. Po kështu, vijon ai, ndërhyrja ka qenë proporcionale, e orientuar vetëm drejt të dhënave që lidhen me faktin penal dhe me personat e përfshirë, të cilat nuk janë bërë publike dhe do të përdoren vetëm për qëllime hetimore, duke mos qenë ajo e paarsyeshme ose arbitrare. Për më tepër, kërkuessa e ka dorëzuar vullnetarisht telefonin, duke nënshkruar pa vërejtje procesverbalin e këqyrjes dhe të sekuestrimin të tij. Pretendimet për gjyqtarin kushtetues, shprehet ai, lidhen me objektin e gjykimit të çështjes, duke mos tejkaluar asnjë normë. Mbajtja e telefonit nën sekuestro, si provë materiale, për aq sa është e domosdoshme për provimin e faktit penal dhe për të shmangur rrezikun e dëmtimit/zhdukjes ose nevojën për riekspertim gjatë hetimeve në vijim, është në përputhje edhe me vendimin njëses nr. 147/2021.

1) Për të drejtën e mbrojtjes të të dhënave personale

31. Neni 35 i Kushtetutës parashikon se askush nuk mund të detyrohet, përveçse kur e kërkon ligji, të bëjë publike të dhëna që lidhen me personin e tij dhe se mbledhja, përdorimi dhe bërja publike e të dhënave rreth personit bëhet me pëlqimin e tij, me përjashtim të rasteve të parashikuara me ligj. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se e drejta për mbrojtjen

e të dhënave personale, e garantuar nga neni 35 i Kushtetutës, përshkohet nga fryma se përpunimi i këtyre të dhënave duhet të bëhet duke respektuar të drejtat dhe liritë themelore të njeriut. Qëllimi i kushtetutëbërësit në parashikimin e kësaj dispozite kushtetuese ka qenë garantimi i një hapësire të nevojshme, brenda së cilës individ mund të zhvillojë në mënyrë të pavarur personalitetin e tij. Në këtë kuadër, është e drejtë e individit të vendosë vetë për mënyrën dhe masën e paraqitjes të të dhënave të tij personale përpara të tjerëve dhe publikut në tërësi (*shih vendimet nr. 20, datë 20.04.2021; nr. 16, datë 11.11.2004 të Gjykatës Kushtetuese*). Po kështu, Gjykata ka pohuar se sanksionimi në këtë dispozitë i parimit të mosdetyrimit për bërjen publike të të dhënave personale përbën garanci kushtetuese (*shih vendimin nr. 52, datë 01.12.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

32. Nga ana tjetër, GJEDNJ-ja është shprehur se mbrojtja e të dhënave personale garantohet në kuadër të së drejtës për respektimin e jetës private sipas nenit 8 të KEDNJ-së. Sipas saj, mbrojtja e të dhënave personale është me rëndësi themelore për gëzimin e së drejtës për respektimin e jetës private dhe familjare dhe se kjo dispozitë parashikon të drejtën për një formë të vetëvendosjes informative, duke u lejuar individëve të mbështeten në të drejtën e tyre për privatësi, përfshirë edhe për ato të dhëna, të cilat, megjithëse asnjëse, mblidhen, përpunohen dhe shpërndahen në mënyrë kolektive, në një formë ose mënyrë të tillë që mund të aktivizojnë të drejtat e tyre sipas nenit 8 (*shih L.B. kundër Hungarisë, datë 09.03.2023, § 103; Satakunnan Markkinapörssi Oy dhe Satamedia Oy kundër Finlandës, datë 27.06.2017, § 137*). Po kështu, GJEDNJ-ja ka theksuar se edhe natyra profesionale e aktiviteteve, të cilave u referohen të dhënat, nuk përjashton ekzistencën e së drejtës për privatësi (*shih Amann kundër Zvicrës [DhM], datë 16.02.2000, § 65; Rotaru kundër Rumanisë [DhM], datë 04.05.2000, § 43*).

33. Në veçanti, në lidhje me nocionin e të dhënave personale, GJEDNJ-ja i është referuar përkufizimit të dhënë nga Konventa nr. 108 e Këshillit të Evropës “Për mbrojtjen e individëve në lidhje me përpunimin automatik të të dhënave personale” (CETS No. 108), e datës 28 janar 1981 (*Konventa për Mbrojtjen e të Dhënave Personale*), sipas së cilës të dhënat personale janë “çdo informacion që lidhet me një individ të identifikuar ose të identifikueshëm” (*shih L.B. kundër Hungarisë, datë 09.03.2023, § 42; Bernh Larsen Holding AS dhe të tjerë kundër Norvegjisë, datë 14.03.2013, § 76; Amann kundër Zvicrës, [DhM], datë 16.02.2000, § 65*). Kjo Konventë, bashkë me Protokollin e saj shtesë nr. 181 (ETS No. 181), të datës 08.11.2001, janë ratifikuar nga Republika e Shqipërisë me ligjin nr. 9288, datë 07.10.2004, i ndryshuar, dhe me ligjin nr. 9287, datë 07.10.2004.

34. Në datën 10.10.2018 është hapur për nënshkrim Protokolli nr. 223 (CETS No. 223), i cili gjithashtu është ratifikuar nga Republika e Shqipërisë me ligjin nr. 49/2022, datë 12.05.2022. Protokolli nr. 223 integron në një dokument të vetëm Konventën nr. 108 dhe Protokollin Shtesë nr. 181, me qëllim modernizimin dhe forcimin e zbatimit të tyre, për t'iu përgjigjur sfidave të reja dhe nevojës për të ruajtur rolin e rëndësishëm të Konventës në mbrojtjen e individëve nga përpunimi i të dhënave personale dhe, më gjerë, në mbrojtjen e të drejtave të njeriut dhe të lirive themelore. Gjykata i mban në konsideratë këto zhvillime legislative, të cilat, edhe pse ende nuk kanë hyrë në fuqi, diktojnë nevojën për interpretim më rigoroz të garancive mbrojtëse për të dhënat personale dhe përpunimin e tyre.

35. Sipas ligjit nr. 9887/2008 në fuqi në kohën e ndodhjes së fakteve në çështjen në shqyrtim, “*të dhëna personale*” është çdo informacion në lidhje me një person fizik, të identifikuar ose të identifikueshëm, direkt ose indirekt, në veçanti duke iu referuar një numri identifikimi ose një a më shumë faktorëve të veçantë për identitetin e tij fizik, fiziologjik, mendor, ekonomik, kulturor ose social (neni 3, pika 1). Edhe sipas ligjit të ri nr. 124/2024, i cili ka hyrë në fuqi pas sekuestrimit të telefonit celular të kërkueses, konkretisht më 01.02.2025, “*e dhënë personale*” është çdo informacion në lidhje me një subjekt të dhënash (neni 5, pika 3), ndërsa “*subjekt i të dhënave*” është çdo person fizik i identifikuar ose i identifikueshëm dhe se një person është i identifikueshëm nëse mund të arrihet në identifikimin e tij, duke iu referuar drejtpërdrejt ose tërthorazi një ose disa faktorëve identifikues të veçantë, si: emri, numri i identifikimit, të dhënat për vendndodhjen, një identifikues në internet, ose një apo më shumë faktorëve specifike lidhur me identitetin e tij fizik, fiziologjik, identitetin gjenetik, mendor, ekonomik, kulturor ose shoqëror (neni 5, pika 23).

36. Nga sa më lart, Gjykata vëren se neni 35 i Kushtetutës, në thelb, garanton të drejtën e individit për të vendosur në mënyrë autonome për mbledhjen, përdorimin dhe bërjen publike të informacionit që lidhet me personin e tij. *E drejta për të vendosur vetë për informacionin personal* ka të bëjë me mënyrën dhe masën e paraqitjes, përpara të tjerëve dhe publikut në tërësi, të atij informacioni, përfshirë të dhënat personale, që ekspozon aspekte të jetës private të individit, si formë e shpalosjes së lirë të personalitetit njerëzor, e sanksionuar si vlerë kushtetuese edhe në Preambulën e Kushtetutës. Thënë ndryshe, kjo dispozitë garanton mbrojtjen e individit nga përpunimi i të dhënave në mënyrë të pakufizuar, duke i siguruar atij mundësinë për të vendosur vetë mbi përdorimin e të dhënave personale. Një mbrojtje e tillë nuk kushtëzohet nga forma e regjistrimit/dokumentimit dhe e ruajtjes të të dhënave personale, mjafton që ato të jenë të regjistruara dhe të ruajtura në një formë të atillë që mundëson

mbledhjen, përpunimin, përdorimin ose publikimin e tyre. Në këtë kuptim, ajo garanton mbrojtjen e fshehtësisë të të dhënave personale, përfshirë edhe të atyre të regjistruara në formë elektronike në një pajisje inteligjente si telefoni celular. Në këtë kontekst, Gjykata vlerëson se edhe të dhënat personale që përmban një telefon celular në përdorim të një individi përfshihen në fushën e mbrojtjes të garantuar nga neni 35 i Kushtetutës.

2) Për të drejtën e fshehtësisë së korrespondencës

37. Neni 36 i Kushtetutës parashikon se edhe fshehtësia e korrespondencës ose e çdo mjeti tjetër të komunikimit janë të garantuara. Në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se kjo dispozitë kushtetuese mbron hapësirën brenda së cilës individi zhvillon personalitetin e tij dhe marrëdhëniet me individët e tjerë. Gjykata është shprehur se pjesë e korrespondencës janë edhe komunikimet e individit në ambiente publike me individë të tjerë në distancë që ai i bën me mesazhe të shkruara, zanore ose vizuale, duke përdorur pajisje kompjuterike, komunikime, të cilat mund të regjistrohen, filmohen ose fotografohen rastësisht gjatë zbatimit të masave të veçanta, veçanërisht të mbikëqyrjes vizuale (*shih vendimet nr. 30, datë 05.07.2021; nr. 52, datë 01.12.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

38. Sipas GJEDNJ-së, e drejta për respektimin e korrespondencës sipas nenit 8 të Konventës synon të mbrojë konfidencialitetin e komunikimeve të një rangu të gjerë, përfshirë padyshim letrat me natyrë private ose profesionale (*shih Niemetz kundër Gjermanisë, datë 16.12.1992, § 32; Mehmet Nuri Özen dhe të tjerë kundër Turqisë, datë 11.11.2011, § 41; Nuh Uzun dhe të tjerë kundër Turqisë, datë 29.03.2022, § 80*) ose dhe pakot (*shih X kundër Mbretërisë së Bashkuar, vendim i Komisionit, datë 12.10.1978*). Po kështu, ajo mbulon edhe forma të tjera komunikimi, si bisedat telefonike midis anëtarëve të familjes (*shih Margareta dhe Roger Andersson kundër Suedisë, datë 20.01.1992, § 72*), ose me të tjerë (*shih Lüdi kundër Zvicrës, datë 15.06.1992, §§ 38-39; Azer Ahmadov kundër Azerbajxhanit, datë 22.07.2021, § 62*), pavarësisht nëse kanë ndodhur vetëm në një rast ose gjatë një periudhe të caktuar kohore. Ajo mbulon gjithashtu edhe komunikimet elektronike në format më të vjetra si telekset (*shih Christie kundër Mbretërisë së Bashkuar, vendimi i Komisionit, datë 27.06.1994*), mesazhet me pager (*shih Taylor-Sabori kundër Mbretërisë së Bashkuar, datë 22.10.2002*) ose transmetimet private radiofonike (*shih X dhe Y kundër Belgjikës, vendimi i Komisionit, datë 13.05.1982*), ashtu edhe ato në format më të reja. Lidhur me këto të fundit, GJEDNJ-ja ka pranuar se edhe teknologjitë e reja hyjnë në fushëveprimin e nenit 8 të KEDNJ-së, në veçanti të dhënat nga një telefon inteligjent/laptop dhe/ose kopja e tij pasqyrë (*shih Särgava kundër Estonisë, datë 16.11.2021*), mesazhet elektronike (e-mail-et) (*shih Copland kundër Mbretërisë së Bashkuar,*

datë 03.04.2007, §§ 41, 44), SMS-të (shih *Saber kundër Norvegjisë*, datë 17.12.2020, § 48) mesazhet e çastit të dërguara dhe të marra nëpërmjet internetit (shih *Bărbulescu kundër Rumanisë [DhM]*, datë 05.09.2017, § 74), si dhe të dhënat e ruajtura në serverët e kompjuterëve (shih *Grande Oriente d'Italia kundër Italisë*, datë 19.12.2024, § 89), duke përfshirë disqet e forta (shih *Petri Sallinen dhe të tjerë kundër Finlandës*, datë 27.09.2005, § 71) dhe disketat (shih *Ilija Stefanov kundër Bullgarisë*, datë 22.05.2008, § 42).

39. Legjislacioni në fuqi në kohën e ndodhjes së fakteve në çështjen në shqyrtim ka rregulluar edhe nocionet e mjetit, të komunikimit dhe të dokumentit elektronik, duke iu përshtatur zhvillimeve të teknologjisë së informacionit. Sipas ligjit nr. 9947, datë 07.07.2008 “Për pronësinë industriale”, të ndryshuar, “*mjet elektronik*” është çdo mjet, me anë të të cilit mundësohet dërgimi fillestar i informacionit e marrja e tij nga marrësi i përcaktuar me anë të pajisjeve elektronike për përpunimin (duke përfshirë ngjeshjen shifrore) dhe ruajtja e të dhënave, tërësisht të transmetuara, të përcjella ose të marra përmes kablllove, valëve radio, mjeteve optike ose mjeteve të tjera elektromagnetike, përfshirë edhe internetin (*neni 4, pika 18*). Ndërsa sipas ligjit nr. 9918, datë 19.05.2008 “Për komunikimet elektronike”, të ndryshuar, “*komunikim*” (elektronik) është shkëmbimi ose transmetimi i informacionit ndërmjet një numri të kufizuar përdoruesish të shërbimeve të komunikimeve elektronike (*neni 3, pika 13*). Po sipas tij, “*postë elektronike*” është çdo mesazh në formën e tekstit, tingullit ose imazhit, të dërguar nëpërmjet rrjetit publik të komunikimeve, i cili mund të ruhet në rrjet ose në pajisjen fundore të marrësit derisa marrësi ta marrë atë (*neni 3, pika 34*), kurse “*pajisje fundore*” është pajisja e lidhur në pikën fundore të rrjetit, e cila shërben për transmetimin, marrjen dhe përpunimin e komunikimeve (*neni 3, pika 26*), ndërsa “*rrjet i komunikimeve publike*” është rrjeti i komunikimeve elektronike, që përdoret, tërësisht ose pjesërisht, për ofrimin e shërbimeve të komunikimeve elektronike, të disponueshme për publikun (*neni 3, pika 37*).

40. Në vijim, sipas ligjit nr. 10273, datë 29.04.2010 “Për dokumentin elektronik”, të ndryshuar, “*dokument elektronik*” është çdo informacion i krijuar me “cilësi dokumentare”, i dërguar, i marrë ose i ruajtur në formë elektronike nga një sistem kompjuterik ose nga një mekanizëm i ngjashëm dhe që plotëson kushtet për vlefshmërinë, ndërsa përmbajtja e tij përfshin të gjitha format e të dhënave, e pasqyruar me shkronja, numra, simbole, zë dhe imazh (*neni 3, pika 1*). Po sipas tij, “*sistem kompjuterik*” është ai sistem, i cili përbëhet prej pajisjeve, grupi pajisjesh ose pajisje të lidhura, ku njëra ose më shumë prej tyre janë vazhduese dhe që kryejnë një proces automatik të transmetimit të të dhënave (*neni 3, pika 4*), kurse “*formë numerike*” është paraqitja e dokumentit elektronik në gjuhën shifrore të sistemit kompjuterik

(neni 3, pika 5). Neni 8 i ligjit përcakton se dokumenti elektronik ka formën e paraqitjes së tij të brendshme, që është forma numerike, e përftuar nga përpunimi, dërgimi, marrja dhe ruajtja e dokumentit elektronik me një sistem programesh dhe pajisjesh kompjuterike, si dhe formën e paraqitjes së jashtme, që është paraqitja vizuale dhe e kuptueshme e përmbajtjes së tij në ekranin e kompjuterit ose në pajisje të tjera të ngjashme ose në letër, apo në mjete të tjera të materializuara, prodhuar nga forma e brendshme e paraqitjes së tij, ndërkohë që çdo dokument elektronik është unik (neni 9, pika 1).

41. Nga sa më lart, Gjykata vëren se koncepti kushtetues “*korrespondencë*” në nenin 36 të Kushtetutës mbulon çdo komunikim të individit në distancë, përmes çdo mjeti dhe mënyre që mundëson shkëmbimin ose transmetimin konfidencial të informacionit midis një numri të caktuar personash. Në mënyrën sesi është formuluar kjo dispozitë, ky koncept paraqitet i gjerë dhe gjithëpërfshirës, në kuptimin që përfshin çdo formë komunikimi të mendimit njerëzor (ide, qëllime, ndjenja, të dhëna, lajme) midis dy ose më shumë personave të përcaktuar, që kryhet në mënyrë të ndryshme nga biseda e personave të pranishëm. Fshehtësia e korrespondencës, sipas kësaj dispozite, nuk kushtëzohet nga përmbajtja dhe forma e pasqyrimit të saj dhe as nga mënyra dhe mjetet me të cilat korrespondenca kryhet. Ajo garanton mbrojtje gjithëpërfshirëse të çdo komunikimi njerëzor në distancë. Prandaj, si rregull, shkëmbimi i mesazheve elektronike, qoftë përmes postës elektronike (*e-mail*), ashtu edhe ato tekst (SMS, MMS) përmes rrjeteve telefonike të lëvizshme ose përmes aplikacioneve në internet (të tilla si Whatsapp dhe të tjera të ngjashme), të ashtuquajtura sisteme të mesazheve të çastit, është në vetvete një formë korrespondence dhe përfshihet në sferën e mbrojtjes së nenit 36 të Kushtetutës, për sa kohë ky shkëmbim synon komunikimin e mendimit njerëzor në mënyrë ekuivalente me korrespondencën tradicionale dhe telegrafike përmes letrave, zarfeve dhe pakove të vulosura ose telegrameve postare.

42. Gjykata çmon të theksojë se e drejta kushtetuese për fshehtësinë e korrespondencës përfshin mbrojtjen e interesit të individit që shteti ose një palë e tretë e paautorizuar të mos mësojë përmbajtjen e komunikimit dhe të çdo informacioni tjetër për të, sikundër edhe interesin e tij (individit) për të pasur kontroll dhe liri për të vendosur se kujt, në çfarë mase, në çfarë mënyre dhe në çfarë kushtesh do t’ia transmetojë një informacion të caktuar. Në këtë kuptim, mbrojtja e ofruar nga neni 36 i Kushtetutës ka në qendër komunikimin në distancë të individit dhe është e pavarur nga karakteristikat e mjeteve teknike të përdorura për transmetimin e mendimeve njerëzore. Garancia, sipas saj, shtrihet në çdo mjet që zhvillimet teknologjike e

bëjnë të disponueshëm për qëllime komunikimi, përfshirë edhe ato mjete elektronike, të cilat kanë qenë të panjohura në kohën e miratimit të Kushtetutës.

43. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se edhe komunikimi ose korrespondenca elektronike përmes teknologjive të reja të informacionit, përfshirë edhe atë nëpërmjet një telefoni inteligjent (telefoni celular), bie plotësisht në fushën e mbrojtjes së nenit 36 të Kushtetutës, duke u shfaqur ajo tërësisht e krahasueshme me korrespondencën fizike përmes letrave ose shënimeve të vulosura.

44. Gjykata, pasi më lart vlerësoi se të dhënat personale të regjistruara në formë elektronike dhe komunikimi ose korrespondenca elektronike, përmes një pajisjeje inteligjente, si telefoni celular, përfshihen në fushën e mbrojtjes sipas neneve 35 dhe 36 të Kushtetutës, do ta analizojë çështjen në drejtim të së drejtës për të vendosur vetë për informacionin personal të lidhur me të dhënat personale dhe të fshehtësisë së korrespondencës, në këndvështrim të këtyre dispozitave të Kushtetutës dhe të nenit 8 të KEDNJ-së.

45. Për t'u dhënë përgjigje pretendimeve të kërkuases për cenimin e të drejtave kushtetuese të garantuara nga nenet 35 dhe 36 të Kushtetutës, si dhe nga neni 8 i KEDNJ-së, Gjykata, duke mbajtur në konsideratë edhe jurisprudencën e GJEDNJ-së, do të shqyrtojë fillimisht nëse ka pasur ndërhyrje në të drejtën e kërkuases për të vendosur vetë për informacionin personal të lidhur me të dhënat personale dhe për fshehtësinë e korrespondencës, si dhe ku konsiston ajo. Në vijim, nëse konstaton se ka pasur ndërhyrje, ajo do të shqyrtojë nëse ndërhyrja në këndvështrim të nenit 17 të Kushtetutës, ka qenë e justifikuar, që do të thotë nëse ajo ka qenë në përputhje me ligjin, nëse ka ndjekur një qëllim të ligjshëm dhe nëse ka qenë proporcionale, domethënë në përpjesëtim me gjendjen që e ka diktuar atë.

a) Nëse ka pasur ndërhyrje

46. Gjykata vëren se kërkuësja pretendon se telefoni i saj celular është sekuestruar nga OPGJ-të dhe organi procedues, në vijim, përmes veprimit hetimor të ekspertimit teknik-elektronik, ka aksesuar përmbajtjen e tij. Sipas saj, në telefon gjenden komunikime, por edhe foto, të dhëna kontakti, informacion për faqe interneti të klikuara dhe të dhëna të tjera personale, përfshirë edhe të dhëna shëndetësore të pacientëve të trajtuar në institucionin mjekësor privat ku ajo punonte, të cilat, sipas legjislacionit në fuqi, përbëjnë të dhëna sensitive.

47. Nga ana tjetër, subjekti i interesuar pranon se OPGJ-të kanë ndërmarrë masën hetimore të sekuestrimit provues të sendit “telefon celular” të kërkuases dhe se, në vijim, është

kryer edhe veprimi hetimor i ekspertimit teknik-elektronik të tij, përmes të cilit janë ekstraktuar dhe kopjuar në një pajisje të jashtme të dhënat e memorizuara në telefon. Materiali më tej po u nënshtrohet këqyrjeve vetëm për ato të dhëna që lidhen me objektin e hetimit penal dhe ato do të dokumentohen me procesverbal. Ai nuk kundërshton pretendimet e kërkuases për llojin dhe natyrën e të dhënave të memorizuara në telefonin e sekuestruar asaj.

48. Gjykata vëren se neni 35, pika 2, i Kushtetutës në lidhje me të dhënat personale ka identifikuar si ndërhyrje në të drejtën e individit për të vendosur vetë për informacionin personal lidhur me mbledhjen, përdorimin dhe bërjen publike të tyre. Ndërkohë, GJEDNJ-ja, në këtë drejtim, i është referuar Konventës për Mbrojtjen e të Dhënave Personale në lidhje me nocionin e “përpunimit automatik”, që përfshin operacionet, e kryera plotësisht ose pjesërisht më anë të mjeteve automatike, për: ruajtjen e të dhënave, kryerjen e veprimeve logjike dhe/ose aritmetike mbi to, ndryshimin, fshirjen, marrjen ose shpërndarjen e tyre (neni 2, shkronja “c”). Sipas ligjit kuadër për mbrojtjen e të dhënave personale (ligjit nr. 9887/2008, në fuqi në kohën e ndodhjes së fakteve në çështjen në shqyrtim), “*përpunim i të dhënave personale*” është çdo veprim ose grup veprimesh, të cilat janë kryer mbi të dhënat personale, me mjete automatike ose jo, të tilla, si: mbledhja, regjistrimi, organizimi, ruajtja, përshtatja ose ndryshimi, rikthimi, konsultimi, shfrytëzimi, transmetimi, shpërndarja ose ndryshe duke vënë në dispozicion, shtrirja ose kombinimi, fotografimi, pasqyrimi, hedhja, plotësimi, seleksionimi, bllokimi, asgjësimi ose shkatërrimi, edhe në qoftë se nuk janë të regjistruara në një bankë të dhënash (neni 3, pika 12). Ndërsa sipas ligjit të ri për mbrojtjen e të dhënave personale (ligji nr. 124/2024) “*përpunim*” është çdo veprim ose një grup veprimesh që kryhet mbi të dhënat personale ose grupe të dhënash personale, pavarësisht nëse kryhen me mjete të automatizuara ose jo, të tilla, si: mbledhja, regjistrimi, organizimi, strukturimi, ruajtja, përshtatja ose ndryshimi, rikthimi, konsultimi, përdorimi, përhapja me anë të transmetimit, shpërndarjes ose vënies në dispozicion në ndonjë mënyrë tjetër, lidhja ose kombinimi, kufizimi, fshirja ose shkatërrimi (neni 5, pika 16).

49. Në lidhje me fshehtësinë e korrespondencës, sipas GJEDNJ-së, si shembuj të “ndërhyrjes” së mundshme janë edhe shqyrtimi i korrespondencës (*shih Campbell kundër Mbretërisë së Bashkuar, datë 25.03.1992, § 33*), bërja e kopjeve (*shih Foxley kundër Mbretërisë së Bashkuar, datë 20.06.2000, § 30*), sekuestrimi i një telefoni inteligjent dhe laptopit të aplikantit, kopjimi i përmbajtjes së plotë të tyre në një *hard disk* të jashtëm dhe kontrolli i kopjes së tij pasqyrë (*shih Saber kundër Norvegjisë, datë 17.12.2020, § 48; Särgava kundër Estonisë, datë 16.11.2021*), ruajtja e të dhënave në lidhje me përdorimin e telefonit, e-

mail-it dhe internetit (shih Copland kundër Mbretërisë së Bashkuar, datë 03.04.2007, § 44), pa pasur rëndësi nëse të dhëna të tilla janë marrë në mënyrë të ligjshme ose nëse informacioni nuk u është zbuluar palëve të treta, ose nuk është përdorur në procedura të tjera kundër personit në fjalë (shih po aty, § 43), kopjimi i skedarëve elektronikë, përfshirë edhe ato që u përkasin kompanive (shih Bernh Larsen Holding AS dhe të tjerë kundër Norvegjisë, datë 14.03.2013, § 106), si dhe sekuestrimi i dokumenteve në letër dhe digjitale, përfshirë edhe ato të një shoqate (shih Grande Oriente d'Italia kundër Italisë, datë 19.12.2024, § 91).

50. Nga sa më lart, Gjykata vëren se në rastin konkret, subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, në kuadër të hetimit të një procedimi penal, ka zbatuar një masë hetimore, sikurse është sekuestrimi i telefonit celular të kërkueses dhe, më pas, e ka aksesuar atë duke ekstraktuar (nxjerrë), kopjuar dhe ruajtur të dhënat që ai përmbante, me qëllim kërkimin e mëvonshëm dhe marrjen e atyre të dhënave që paraqesin rëndësi për hetimin.

51. Në këtë pikë, Gjykata çmon të theksojë se masa e sekuestrimit të telefonit celular të kërkueses, e zbatuar me qëllim zbulimin dhe marrjen e të dhënave të memorizuara që paraqesin rëndësi për hetimin, pra për sigurimin e provave për vërtetimin e fakteve të hetimit penal, nuk është thjesht një sekuestrim i një objekti (sendi) në vetvete. Duke pasur parasysh se telefoni celular shërben edhe për ruajtjen, përpunimin dhe shpërndarjen e informacioneve në distancë, se përdorimi i gjerë i formave të reja të komunikimit ka ndryshuar mënyrën sesi individët i perceptojnë dhe ruajnë të dhënat e tyre personale dhe se telefonat inteligjentë praktikisht janë shndërruar në “një arkiv”, ku individët ruajnë informacionin personal që u përket jo vetëm atyre, por edhe palëve të treta, sekuestrimi i telefonit në rastin konkret përbën, po ashtu, edhe sekuestrim të të dhënave të ruajtura në të, përfshirë të dhënat personale dhe korrespondencën e kërkueses.

52. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se ka pasur ndërhyrje në të drejtën e kërkueses për të vendosur vetë për informacionin personal të lidhur me të dhënat personale dhe në fshehtësinë e korrespondencës në kuptim të neneve 35 dhe 36 të Kushtetutës, si dhe të nenit 8 të KEDNJ-së. Kjo ndërhyrje ka konsistuar në sekuestrimin e telefonit të saj celular dhe të të dhënave (elektronike) personale dhe të korrespondencës, si dhe aksesimin e telefonit në vijim përmes kopjimit dhe ruajtjes të të dhënave që ai përmbante.

b) Nëse ndërhyrja ka qenë e justifikuar

53. Gjykata, në vijim të analizës së parashtruar në paragrafin 45 të këtij vendimi, do të ndalet në analizën nëse ndërhyrja në të drejtën e kërkueses për të vendosur vetë për

informacionin personal të lidhur me të dhënat personale dhe fshehtësinë e korrespondencës është e justifikuar, pra respekton kriteret kushtetuese të kufizimit, në kuptim të nenit 17 të Kushtetutës dhe ato të përcaktuara në jurisprudencën e GJEDNJ-së.

i) Nëse ndërhyrja ka qenë në përputhje me ligjin

54. Gjykata vëren se kërkuesja pretendon se sekuestrimi i telefonit të saj celular është kryer pa vendim të gjykatës, në kundërshtim me ligjin, konkretisht me nenin 209 të lidhur me nenin 208/a të KPP-së, si dhe me vendimin njëses nr. 147/2021. Po kështu, vijon ajo, sekuestrimi i telefonit me iniciativë nga OPGJ-të është kryer pa ekzistuar kushtet e urgjencës dhe të flagrancës, në kundërshtim me nenin 300 të KPP-së. Po sipas saj, ky sekuestrim është kryer megjithëse ajo nuk ishte as person nën hetim.

55. Nga ana tjetër, subjekti i interesuar ka prapësuar se sekuestrimi i telefonit celular të kërkueses është kryer në përputhje me ligjin, në bazë të nenit 300 të KPP-së, që u jep OPGJ-ve të drejtën për të sekuestruar, me iniciativë, në kushtet e urgjencës, sende që lidhen me veprën penale. Ky sekuestrim, vijon ai, është vleftësuar më pas nga prokurori në përputhje me nenin 301 të KPP-së. Sipas subjektit të interesuar, sekuestrimi nga OPGJ-të është realizuar për shkak se vazhdimi i këqyrjes të të dhënave në telefon kërkonte kohë të gjatë, ndërkohë që ndërhyrja e prokurorit ka qenë e pamundur, sepse kishte kaluar orari zyrtar. Në rast mosveprimi nga OPGJ-të, shprehet subjekti i interesuar, ka ekzistuar rreziku i fshirjes të të dhënave në telefonin e kërkueses dhe i pamundësisë së rikuperimit të tyre. Për më tepër, kërkuesja ka dorëzuar me dëshirën e saj telefonin celular dhe në vijim ka nënshkruar pa vërejtje procesverbalin e sekuestrimit të tij. Edhe jurisprudenca e GJEDNJ-së e ka konsideruar të ligjshme masën e sekuestrimit të pajisjeve elektronike, kur ajo ndihmon për zbulimin e fakteve të rëndësishme për hetimin penal.

56. Gjykata vëren se neni 35 i Kushtetutës, që garanton mbrojtjen nga përpunimi i të dhënave personale, parashikon se ndërhyrja në këtë të drejtë kushtetuese bëhet me pëlqimin e individit, me përjashtim të rasteve të parashikuara me ligj. Ndërsa neni 36 i Kushtetutës, që garanton fshehtësinë e korrespondencës, nuk përmban rregullime procedurale në rastet e ndërhyrjeve në këtë të drejtë kushtetuese.

57. Çështja në shqyrtim, siç u parashtrua më lart, lidhet me masën hetimore të sekuestrimit të telefonit të celular të kërkueses, që ka synuar zbulimin dhe marrjen e të dhënave të memorizuara në të dhe me rëndësi për hetimin. Nisur nga kjo, masa ka të bëjë me mbledhjen dhe përpunimin e të dhënave personale e të korrespondencës dhe mbrojtjen e privatësisë në fushën penale. Në këtë fushë, kërkimi dhe marrja e provave u nënshtrohen rregullimeve të

KPP-së. Po kështu, për përpunimin e të dhënave personale edhe në kuadër të veprimtarive të parandalimit dhe ndjekjes penale, zbatohet edhe ligji kuadër për mbrojtjen e të dhënave personale, referuar për këtë nenit 4, pika 3/1, në lidhje me nenin 6, pika 2, të ligjit nr. 9887/2008, në fuqi në kohën e ndodhjes së fakteve në çështjen në shqyrtim apo Pjesës III, nenet 47-74, të ligjit nr. 124/2024, në fuqi aktualisht.

58. Përpara se të shqyrtojë nëse ndërhyrja në të drejtat e kërkuases ka qenë në përputhje me ligjin, Gjykata e sheh të nevojshme të ndalet fillimisht në prapësimin e subjektit të interesuar, sipas të cilit ajo ka dorëzuar vullnetarisht telefonin dhe ka nënshkruar pa vërejtje procesverbalin e sekuestrimit. Këtë sjellje të kërkuases subjekti i interesuar duket se e paraqet për të treguar se ndërhyrja në të drejtat kushtetuese është kryer me pëlqimin e saj, duke qenë kështu përpara një ndërhyrjeje të lejueshme dhe në përputhje me Kushtetutën.

i.1) Nëse ndërhyrja është kryer me pëlqimin e kërkuases

59. Në lidhje me këtë, GJKKO-ja e Shkallës së Parë ka arritur në përfundimin se dorëzimi i telefonit celular nga kërkuësja, e cila nuk është lejuar të konsultohet paraprakisht me avokatin dhe nuk është vënë në dijeni për të drejtën për të mos e dorëzuar telefonin për këqyrje dhe sekuestrim, referuar jurisprudencës së GJEDNJ-së, nuk përbën heqje dorë nga e drejta për jetë private dhe fshehtësia e korrespondencës. Ky përfundim është gjetur i gabuar nga Gjykata e Lartë, e cila ka arsyetuar se, në rastin konkret, nuk kemi të bëjmë me kontroll të kërkuases, por me vënien në dispozicion, nga vetë ajo, të telefonit celular, pa ndonjë kundërshtim. Megjithatë, të dyja gjykatat më të larta, në vendimet e kundërshtuara, nuk e kanë bazuar refuzimin e ankimit të kërkuases në arsyetimin se ndërhyrja në të drejtat e saj është kryer me pëlqimin e saj.

60. Lidhur me faktin se kërkuësja ka dorëzuar vullnetarisht telefonin celular dhe ka nënshkruar pa vërejtje procesverbalin e sekuestrimit, Gjykata vlerëson të shqyrtojë nëse ky veprim përbën heqje dorë nga të drejtat kushtetuese, pra nëse përbën dhënie pëlqimi për marrjen dhe përpunimin e të dhënave personale dhe të korrespondencës të memorizuara në telefon. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka pohuar se heqja dorë nga një e drejtë themelore mund të bëhet vetëm në bazë të pëlqimit të informuar, pra kur subjekti ka njohuri të plota për faktet relevante. Heqja dorë jo vetëm që duhet të jetë vullnetare, por edhe e vetëdijshme dhe inteligjente, përveçse duhet të shoqërohet dhe me garanci minimale në përpjesëtim me rëndësinë e së drejtës (*shih vendimin nr. 42, datë 01.07.2025 të Gjykatës Kushtetuese*).

61. Në rastin konkret, referuar akteve, sikurse pranohet edhe nga palët, kërkuësja është pyetur si person që ka dijeni për veprën penale për fakte që lidheshin me persona të caktuar.

Pas përfundimit të pyetjes, prokurorët kanë urdhëruar këqyrjen e telefonit të saj celular. Ky vendim i është njoftuar kërkueses dhe OPGJ-të në vijim kanë kryer këqyrjen e komunikimeve të memorizuara në telefon. Ndonëse nuk ekziston ndonjë akt i veçantë për dorëzimin e telefonit nga kërkuesja me qëllim këqyrjen e tij dhe as dokumentimi i dhënies nga ajo të pëlqimit për kryerjen e këtij veprimi, kërkuesja pranon se nuk e ka kundërshtuar këqyrjen e telefonit për komunikimet e saj me persona që lidheshin me hetimin dhe as ka pretendime në lidhje me këtë. Ajo, po ashtu, ka nënshkruar pa vërejtje edhe procesverbalin e këqyrjes. Pas 1 ore e 18 minutash OPGJ-të kanë ndërprerë këqyrjen e telefonit dhe kanë vendosur sekuestrimin e tij, ndërkohë që pajisja në atë moment posedohej nga ata. Më pas, prokurorët kanë vendosur kryerjen e ekspertimit teknik-elektronik të telefonit dhe ekspertët e kanë realizuar atë. Megjithatë, kërkuesja është njohur me vendimin e ekspertimit vetëm gjatë procesit gjyqësor në gjykatat e zakonshme.

62. Në rrethanat si më lart, Gjykata vëren se nuk ka ndonjë të dhënë që të tregojë se në rastin konkret janë respektuar kushtet për një heqje dorë të vlefshme nga të drejtat kushtetuese. Nuk rezulton e dokumentuar që kërkuesja është informuar paraprakisht dhe plotësisht për të drejtën e saj për të refuzuar, qoftë edhe pjesërisht, marrjen dhe aksesimin, me qëllim përpunimin e mëtejshëm të të dhënave personale dhe të korrespondencës të memorizuara në telefon, dhe as për pasojat që do të sillte dhënia e një pëlqimi të tillë. Për më tepër, edhe pse kërkuesja ka kërkuar praninë e avokatit për t'u këshilluar për masat dhe veprimet hetimore që po ndërmerreshin ndaj saj, një kërkesë e tillë nuk është pranuar. Po kështu, nuk del qartë nëse ndonjë heqje dorë e mundshme nga e drejta për të vendosur vetë për informacionin personal të lidhur me të dhënat personale dhe nga fshehtësia e korrespondencës ka qenë e ndërgjegjshme dhe e arsyeshme, në drejtim të shprehjes së vullnetit të lirë, pas kuptimit të plotë të rëndësisë së veprimit dhe të pasojave të tij. Në këtë këndvështrim, prapësimi i subjektit të interesuar, Prokurorisë së Posaçme, se kërkuesja ka dorëzuar me dëshirë telefonin dhe ka nënshkruar pa vërejtje procesverbalin e sekuestrimit të tij, nuk mjafton për të arritur në përfundimin se kemi një shfaqje të qartë dhe të padyshimtë të vullnetit të saj për dhënien e pëlqimit për marrjen dhe aksesimin, me qëllim përpunimin e mëtejshëm të të dhënave personale dhe të korrespondencës, të memorizuara në telefonin e saj.

63. Në këtë drejtim, Gjykata çmon të analizojë nocionin “pëlqim” në nenin 35, pika 2, të Kushtetutës, që është detajuar në ligjin kuadër për mbrojtjen e të dhënave personale (*shih paragrafin 35 të vendimit*). Kështu, ligji nr. 9887/2008, në fuqi në kohën e ndodhjes së fakteve në çështjen në shqyrtim, parashikonte se “pëlqim i subjekteve të të dhënave” është çdo

deklaratë me shkrim, e dhënë shprehimisht me vullnet të plotë e të lirë dhe duke qenë në dijeni të plotë për arsyen pse të dhënat do të përpunohen, çka nënkupton që subjekti i të dhënave pranon që të përpunohen të dhënat e tij. Ndërsa sipas ligjit nr. 124/2024, aktualisht në fuqi, “pëlqim” përkufizohet si çdo element tregues i vullnetit të subjektit të të dhënave, i dhënë lirisht, i informuar dhe i qartë, nëpërmjet të cilit ai, me anë të një deklarate ose me çdo lloj shfaqjeje tjetër të padyshimtë pohuese të vullnetit, shpreh dakordësinë për përpunimin e të dhënave personale që lidhen me të për një ose më shumë qëllime specifike. Ky ligj është përafëruar plotësisht me rregulloren (BE) nr. 679/2016 të Parlamentit Evropian dhe të Këshillit të datës 27 prill 2016, për mbrojtjen e personave fizikë në lidhje me përpunimin e të dhënave personale dhe për lëvizjen e lirë të këtyre të dhënave dhe shfuqizimin e direktivës 95/46/EC, si dhe me direktivën nr. 680/2016 të Parlamentit Evropian dhe të Këshillit të datës 27 prill 2016 për mbrojtjen e personave fizikë në lidhje me përpunimin e të dhënave personale nga autoritetet kompetente, me qëllim parandalimin, hetimin, zbulimin, ndjekjen penale të veprave penale ose ekzekutimin e dënimeve penale dhe për lëvizjen e lirë të këtyre të dhënave dhe shfuqizimin e vendimit kornizë të Këshillit 2008/977/JHA.

64. Për sa më lart, Gjykata vlerëson se ndërhyrja në të drejtat e kërkuases në rastin konkret nuk mund të konsiderohet e kryer me pëlqimin e saj. Për këtë arsye, për të nxjerrë përfundimin nëse ndërhyrja është bërë në përputhje me ligjin, Gjykata çmon se duhet analizuar nëse ndërhyrja pa pëlqimin e individit autorizohet nga ligji.

i.2) Nëse ndërhyrja autorizohet nga ligji

65. Sikurse u theksua më lart, nenet 35 dhe 36 të Kushtetutës nuk përmbajnë rregullime procedurale për rastet dhe garancitë e ndërhyrjeve në të drejtat e mbrojtura nga ato. Në nenin 35 të Kushtetutës, ato i janë deleguar ligjvënësit të zakonshëm. Ndërkohë, neni 17 i Kushtetutës, parashikon mundësinë e kufizimit të të drejtave dhe lirive kushtetuese vetëm me ligj. Edhe GJEDNJ-ja në jurisprudencën e saj mbi nenin 8 të KEDNJ-së, që mbulon të drejtën për jetë private, përfshirë të dhënat personale dhe korrespondencën, ka vlerësuar se kjo e drejtë nuk është absolute, por mund të kufizohet në funksion të imperativave të tjera legjitime. Sipas saj, kjo dispozitë mbron, në thelb, individin nga ndërhyrjet arbitrare nga autoritetet publike dhe çdo ndërhyrje duhet të jetë në përputhje me ligjin (*shih Vavrička dhe të tjerë kundër Republikës Çeke [DhM]*, datë 08.04.2021, §§ 266-269).

66. Nën dritën e sa më sipër, Gjykata vlerëson se të drejtat kushtetuese të mbrojtura nga nenet 35 dhe 36 të Kushtetutës nuk janë absolute, por duhet të merren në konsideratë në lidhje me funksionin e tyre në shoqëri dhe të balancohen kundrejt të drejtave të tjera themelore. Ato

mund t'iu nënshtrohen kufizimeve në rastet e parashikuara me ligj, duke respektuar thelbin e këtyre të drejtave themelore dhe parimin e proporcionalitetit.

67. Në çështjen në shqyrtim, siç u parashtrua më lart, ndërhyrja në të drejtat kushtetuese të kërkueses ka konsistuar në zbatimin e masës hetimore të sekuestrimit të telefonit të celular, me synimin e zbulimit dhe marrjes të të dhënave të memorizuara me rëndësi për hetimin. Sipas procesverbalit të sekuestrimit, OPGJ-të, në zbatimin e kësaj mase, janë mbështetur në nenin 300 të KPP-së, që rregullon veprimet e ngutshme me iniciativë të Policisë Gjyqësore. Sekuestrimi në këtë rast është vleftësuar më pas si i ligjshëm nga prokurorët, mbështetur në nenin 301 të KPP-së. Subjekti i interesuar pranon se në rastin konkret është zbatuar masa e sekuestrimit provues, që rregullohet nga nenet 208-220 të KPP-së.

68. Gjithashtu, ndërhyrja ka konsistuar edhe në aksesimin e telefonit, përmes ekstraktimit, kopjimit dhe ruajtjes në një pajisje të jashtme të të dhënave që ai përmbante, me qëllim kërkimin e mëvonshëm dhe marrjen e atyre të dhënave që paraqesin rëndësi për hetimin. Kjo është realizuar nëpërmjet vendimit të prokurorëve për kryerjen e ekspertimit teknik-elektronik të telefonit dhe përmes vetë ekspertimit të realizuar, që ka konsistuar në ekstraktimin, kopjimin dhe ruajtjen e të dhënave që ai përmbante. Vendimi i ekspertimit është bazuar në nenet 178 e vijues dhe 314 të KPP-së.

69. Për t'u dhënë zgjidhje çështjeve të ngritura në gjykimin kushtetues, Gjykata vlerëson të analizojë fillimisht dispozitat ligjore dhe praktikën gjyqësore të lidhur me to.

70. Për sa i përket sekuestrimit provues, Gjykata ka theksuar më parë se ai rregullohet në nenet 208-220 të KPP-së dhe mund të vendoset nga gjyqtari ose prokurori, me vendim të arsyetuar, për sekuestrimin e provave materiale dhe të sendeve që lidhen me veprën penale kur ato janë të domosdoshme për vërtetimin e fakteve. Sekuestrimi provues është mjet për kërkimin e provës dhe paraqitet si një masë hetimore procedurale autonome, por në praktikë shpesh shoqëron ose pason një masë kontrolli ose këqyrjeje, pasi përmes këtyre të fundit mund të gjenden sende, dokumente ose diçka tjetër që duhen sekuestruar (*shih vendimin nr. 42, datë 01.07.2025 të Gjykatës Kushtetuese*).

71. Gjykata konstaton se KPP-ja parashikon në mënyrë të veçantë sekuestrimin e të dhënave kompjuterike, sekuestrimin e korrespondencës, sekuestrimin pranë bankave dhe sekuestrimin në zyrat e shërbimeve informative.

72. Në lidhje me masën e *sekuestrimit të të dhënave kompjuterike*, ajo është përfshirë në kuadër të transpozimit të Konventës së Këshillit të Evropës për Krimet Kibernetike, ratifikuar me ligjin nr. 8888, datë 25.04.2002. Kështu, neni 208/a i KPP-së (shtuar në vitin

2008), në rastin e procedimeve për krime që lidhen me teknologjinë e informacionit, parashikon sekuestrimin e të dhënave ose sistemeve kompjuterike me vendim të gjykatës, ku përcaktohet e drejta për të hyrë, kërkuar dhe marrë të dhënat kompjuterike në sistemin kompjuterik, si dhe ndalimi për kryerjen e veprimeve të mëtejshme ose sigurimi i të dhënave apo i sistemit kompjuterik (*pika 1*). Kur ka shkaqe të arsyeshme për të menduar se të dhënat e kërkuara janë memorizuar në një sistem tjetër kompjuterik ose në një pjesë të tij dhe këto të dhëna janë në mënyrë të ligjshme të kapshme prej ose janë të disponueshme nga sistemi kompjuterik fillestar, që kontrollohet, gjykata, me kërkesë të prokurorit, urdhëron menjëherë kërkimin ose hyrjen edhe në këtë sistem kompjuterik (*pika 2*). Në zbatim të vendimit të gjykatës, prokuroria ose OPGJ-ja, i deleguar nga prokurori, merr masa për: a) ndalimin e veprimeve të mëtejshme ose sigurimin e sistemit kompjuterik, vetëm të një pjese të tij ose të një mjeti tjetër memorizimi të dhënash; b) nxjerrjen dhe marrjen e kopjeve të të dhënave kompjuterike; c) pengimin e hyrjes në të dhënat kompjuterike ose heqjen e tyre nga sistemet kompjuterike me të drejtë hyrjeje; ç) sigurimin e paprekshmërisë të të dhënave përkatëse, të memorizuara (*pika 3*). Për zbatimin e këtyre veprimeve, prokurori mund të thërrasë ekspert me njohuri për sistemet kompjuterike apo për masat mbrojtëse të të dhënave kompjuterike (*pika 4*).

73. Në lidhje me *sekuestrimin e korrespondencës*, Gjykata konstaton se neni 209 i KPP-së përcakton se, kur ka arsye të bazuara për të menduar se në zyrat postare ose telegrafike gjenden letra, letra me vlerë, zarfe, pako, telegrame dhe objekte të tjera të korrespondencës, të dërguara nga i pandehuri ose që i drejtohen atij, qoftë edhe me emër tjetër ose nëpërmjet një personi tjetër, gjykata vendos sekuestrimin e tyre (*pika 1*). Kur sekuestrimin e kryen OPGJ-ja, ai duhet t'i dorëzojë objektet e sekuestruara të korrespondencës organit gjyqësor, pa i hapur dhe pa u njohur me ndonjë mënyrë tjetër me përmbajtjen e tyre (*pika 2*). Kur objektet e sekuestruara nuk hyjnë në korrespondencën e sekuestrueshme, ato i kthehen personit që i përkasin dhe nuk mund të përdoren (*pika 3*).

74. Ndërsa neni 210 i KPP-së, për *sekuestrimin pranë bankave*, parashikon se gjykata mund të vendosë sekuestrimin, ndër të tjera, të dokumenteve, letrave me vlerë dhe çdo gjëje tjetër, përfshirë edhe ato në kaseta sigurie, kur ka arsye të bazuara për të menduar se lidhen me veprën penale, edhe nëse nuk i përkasin të pandehurit ose nuk janë në emër të tij, ndërkohë që në raste të ngutshme ky vendim mund të merret nga prokurori.

75. Përsa i përket ekspertimit, Gjykata, po ashtu, konstaton se ai, si provë, rregullohet nga nenet 178 - 186 të KPP-së. Sipas nenit 178, ekspertimi lejohet kur është i nevojshëm zhvillimi i kërkimeve, marrja e të dhënave ose i vlerësimeve që kërkojnë njohuri të posaçme

teknike, shkencore ose kulturore (*pika 1*). Eksperti caktohet me vendim të organit procedues, i cili i njoftohet të pandehurit ose mbrojtësit të tij (*neni 179, pika 2*). Vendimi i ekspertimit duhet të jetë i motivuar (*neni 182, pika 1*) dhe të përmbajë edhe kërkesat e ekspertimit (*neni 183, pika 1*). Eksperti mund të autorizohet të shohë aktet, dokumentet dhe gjithçka që përfshihet në fashikullin e prokurorit ose të gjykatës (*neni 184, pika 1*) dhe harton aktin e ekspertimit me shkrim, i cili përmban mendimin e tij (*neni 185, pika 1*). Ndërkohë neni 314 i KPP-së rregullon një nga veprimet e prokurorit, pikërisht caktimin e ekspertit, duke përcaktuar se prokurori, për veprime të cilat kërkojnë njohuri teknike, mund të caktojë ekspert sipas nenit 179 të kodit.

76. Për sa i përket veprimtarisë me iniciativë të Policisë Gjyqësore në fazën e hetimeve paraprake, Gjykata ka pasur rastin të evidentojë se ajo rregullohet nga nenet 293-303 të KPP-së. Neni 294 përcakton se policia gjyqësore vazhdon të kryejë funksionet e saj edhe pas referimit të veprës penale për sigurimin e burimeve të provave, duke grumbulluar e fiksuar çdo element të vlefshëm për rindërtimin e faktit dhe për individualizimin e fajtorit dhe duke proceduar *sidomos* për kërkimin dhe fiksimin e sendeve dhe të gjurmëve të veprës penale, si dhe për ruajtjen e tyre dhe të vendit të ngjarjes për aq kohë sa kjo gjë është e domosdoshme ose dhe për kryerjen e veprimeve tëaktuara në nenet vijuese (*pika 1*). Edhe pas ndërhyrjes së prokurorit, krahas çdo veprimi të urdhëruar ose të deleguar posaçërisht nga prokurori, policia gjyqësore kryen me iniciativë edhe çdo veprim hetimor të nevojshëm dhe siguron burime të reja të provës (*pika 2*). Ndërkohë, neni 300 i KPP-së rregullon “*verifikimet e ngutshme në vend*”, duke parashikuar se OPGJ-të dhe agjentët e policisë gjyqësore marrin masa që gjurmët dhe sendet që i përkasin veprës penale të fiksohen e të ruhen dhe që gjendja e vendngjarjes dhe e sendeve të mos ndryshojnë dhe kur ka rrezik që ato të ndryshojnë ose të humbasin dhe prokurori nuk mund të ndërhyjë urgjentisht, OPGJ-të kryejnë veprimet hetimore të domosdoshme dhe, kur është rasti, sekuestrojnë provat materiale dhe sendet që lidhen me veprën penale, sekuestrim i cili kontrollohet nga prokurori, ndaj vendimit të të cilit mund të bëhet ankim në gjykatë (*neni 301*) (*shih vendimin nr. 42, datë 01.07.2025 të Gjykatës Kushtetuese*).

77. Në kuadër të veprimeve me iniciativë të Policisë Gjyqësore, neni 299 i KPP-së rregullon marrjen e plikove dhe të korrespondencës. Ai parashikon se kur është e nevojshme për qëllimet e procedimit, OPGJ-ja merr plikot e vulosura ose të mbyllura me ndonjë mënyrë tjetër dhe ia dërgon prokurorit të paprekura për sekuestro eventuale (të mundshme) dhe nëse ka shkaqe të bazuara për të menduar se plikot përmbajnë të dhëna që mund të humbasin për shkak të vonesës, OPGJ-ja njofton menjëherë prokurorin, i cili mund të autorizojë hapjen e tyre

(pika 1). Për sa u takon letrave, zarfeve, pakove, vlerave monetare e pasurore, telegrameve ose mjeteve të tjera të korrespondencës, për të cilat lejohet sekuestroja, OPGJ-ja, në raste të ngutshme, urdhëron pezullimin e dërgimit dhe nëse prokurori nuk vendos sekuestron brenda dyzet e tetë orëve, objektet e korrespondencës dërgohen në destinacion (pika 2).

78. Në kushtet kur çështja në shqyrtim lidhet me një telefon inteligjent dhe me të dhënat personale dhe korrespondencën e memorizuar në të, Gjykata konstaton se KPP-ja nuk përmban ndonjë rregullim nën termin “provë elektronike”. Megjithatë, neni 191/a i KPP-së (shtuar po në vitin 2008), është përfshirë në seksionin e provave “dokument” dhe parashikon “*detyrimin për paraqitjen e të dhënave kompjuterike*”. Sipas këtij neni, në procedimet për vepra penale në fushën e teknologjisë së informacionit, gjykata, me kërkesë të prokurorit ose viktimës akuzuese, urdhëron mbajtësin ose kontrolluesin të dorëzojnë të dhënat kompjuterike të memorizuara në një sistem kompjuterik ose në një mjet tjetër memorizimi (pika 1). Kur ka arsye të bazuara për të menduar se vonesa mund të sjellë dëm të rëndë për hetimet, prokurori, me akt të motivuar, vendos detyrimin për paraqitjen e të dhënave kompjuterike dhe njofton menjëherë gjykatën, e cila vlerëson vendimin e tij (pika 3).

79. Po kështu, Gjykata konstaton se në seksionin e kontrolleve, neni 202/a (i shtuar me ligjin nr. 35/2017), që rregullon vendimin për lejimin e kontrollit, parashikon se edhe kur ka arsye të bazuara se të dhënat, informacionet, programet informatike ose gjurmë të tyre, gjenden në një sistem informatik ose telematik, edhe kur ky është i mbrojtur me masa sigurie, gjykata merr vendim për kontrollin, duke urdhëruar masa teknike të përshtatshme që sigurojnë ruajtjen e të dhënave origjinale dhe nuk lejojnë ndryshimin e tyre, ndërkohë që vendimi duhet të përcaktojë llojin e informacionit që kërkohet dhe mënyrën e marrjes së tij (pika 2). Në lidhje me kontrollet me iniciativë të OPGJ-së, neni 298 i KPP-së, parashikon se edhe në rastet e flagrancës ose ndjekjes së personit në ikje, ose kur duhet të kryhet një ndalim apo të ekzekutohet një vendim arresti, ose një vendim dënimi me burgim, policia gjyqësore merr të gjitha masat teknike për sigurimin dhe ruajtjen e të dhënave origjinale kompjuterike, mbrojtjen e tyre nga humbja, dëmtimi dhe tjetërsimi, si dhe kryen kontrolle të mëtejshme të të dhënave kompjuterike, kur ka shkaqe të arsyeshme se ato përmbajnë informacion, programe ose gjurmë të veprës penale (pika 3).

80. Gjithashtu, Gjykata konstaton se neni 299/a (shtuar në vitin 2008) parashikon që prokurori mund të urdhërojë ruajtjen e përsheptuar të të dhënave kompjuterike të caktuara, përfshirë të dhënat e trafikut, kur ka shkaqe të mjaftueshme për të besuar se ato mund të humbasin, dëmtohen ose ndryshohen (pika 1). Kur të dhënat janë në zotërim/kontroll të një

personi, prokurori mund ta urdhërojë atë t'i ruajë dhe mirëmbajë për një periudhë deri në 90 ditë, me qëllim zbulimin dhe nxjerrjen e tyre, afat ky që mund të zgjatet vetëm një herë për shkaqe të arsyeshme (*pika 2*). Personi i ngarkuar ka detyrim të mbajë sekret procedurat dhe veprimet e kryera deri në përfundim të hetimeve (*pika 3*). Kurse neni 299/b (shtuar edhe ai në vitin 2008) parashikon se personi i ngarkuar me ruajtjen e përshpejtuar të të dhënave të trafikut duhet të marrë masa për të garantuar që të dhënat e ruajtura janë të vlefshme, edhe kur në transmetim kanë qenë të përfshirë një ose më shumë dhënës shërbimesh, dhe se ai duhet t'i sigurojë prokurorisë ose OPGJ-së së autorizuar zbulim të pjesshëm të një sasive të mjaftueshme të të dhënave të trafikut, për të mundësuar identifikimin e dhënësit të shërbimit dhe shtegut të transmetimit të komunikimit.

81. Në lidhje me praktikën gjyqësore, duke iu referuar për këtë vendimeve unifikuese ose njësuese të Gjykatës së Lartë për interpretimin e dispozitave ligjore të zbatueshme edhe në këtë çështje, Gjykata çmon të evidentojë vendimet e referuara nga kërkuesja dhe nga gjykatat e zakonshme, konkretisht vendimin nr. 1/2017 dhe vendimin njësues nr. 147/2021.

82. Gjykata konstaton se vendimi nr. 1/2017, i dhënë më 30.06.2017 nga Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, nuk i plotëson kriteret për t'u konsideruar vendim njësues në kuptim të nenit 141 të Kushtetutës. Pas ndryshimeve kushtetuese me ligjin nr. 76/2016 (miratuar më 22.07.2016), Kolegjet e Bashkuara nuk kishin më kompetencë të unifikonin praktikën përmes krijimit të precedentëve fillestarë, por vetëm të ndryshonin praktikën gjyqësore, ndërsa funksioni i unifikimit (nomofilatisë ose të uniformitetit) u kalonte kolegjeve përkatëse të Gjykatës së Lartë. Në vetë vendimin, ndonëse shprehen se ai nuk është unifikues, por njësues dhe shërben për trajtimin ligjor të çështjeve të argumentuara në pjesën arsyetuese (paragrafi 43), Kolegjet e Bashkuara pranojnë se, për shkak të ndryshimit të situatës ligjore, çështjet e ngritura për njësimin e praktikës nuk paraqisnin më nevojën për adresimin e tyre (paragrafi 3). Po kështu, vendimi nuk evidenton çështje për njësim, nuk jep një sentencë njësuese dhe as dispozitivi nuk e kualifikon si të tillë. Për më tepër, ai nuk është publikuar në Fletoren Zyrtare, siç kërkon neni 35, pika 4, i ligjit nr. 98/2016 "Për organizimin e pushtetit gjyqësor në Republikën e Shqipërisë". Pavarësisht kësaj, objekti kryesor i analizës në atë vendim lidhet kryesisht me nenet 202, pika 3 dhe 298 të KPP-së, për veprimet me iniciativë të OPGJ-ve në rastin e kontrollit të vendeve.

83. Lidhur me vendimin njësues penal nr. 147/2021 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, Gjykata konstaton se themeli i tij ka konsistuar në marrjen nga gjykata të masës së sekuestrimit të të dhënave kompjuterike. Në këtë vendim është shtruar për njësim, ndër të tjera,

edhe se cilat janë kriteret që gjykata duhet të ndjekë për lejimin e sekuestrimit të të dhënave ose sistemeve kompjuterike sipas nenit 208/a të KPP-së. Për sa u takon kriterëve, Gjykata e Lartë ka nxjerrë sentencën njësuere, sipas së cilës sekuestrimi i të dhënave ose i sistemeve kompjuterike lejohet vetëm kur plotësohen kushtet e përgjithshme të nenit 208 të KPP-së. Ajo sekuestro vendoset për prova materiale në kuptim të nenit 187 të KPP-së ose për sende që lidhen me veprën penale, duke argumentuar në çdo rast se ato janë të domosdoshme për vërtetimin e fakteve. Në vendimin e saj gjykata duhet të përcaktojë qartë veprën penale të dyshuar, të arsyetojë pse sekuestrimi është i nevojshëm për zgjidhjen e çështjes, të specifikojë të dhënat/sistemet kompjuterike që sekuestrohen, çfarë synohet të provohet dhe modalitetet e sekuestrimit, në mënyrë që të preken vetëm të dhënat/sistemet kompjuterike të specifikuar. Sekuestrimi duhet të respektojë proporcionalitetin dhe përshtatshmërinë, vetëm sa është e nevojshme, për aq sa është e nevojshme dhe për aq kohë sa është e nevojshme. Për nxjerrjen e të dhënave, pajisjet mund të sekuestrohen nëse kjo është e domosdoshme dhe për aq kohë sa është e nevojshme për marrjen e të dhënave aose krijimin e kopjeve (*shih paragrafin 77 të vendimit njësuere*).

84. Gjykata e Lartë ka vënë në dukje edhe rolin e teknologjisë së informacionit në procesin penal, duke nënvizuar se të dhënat dokumentare (përfshirë ato fotografike e filmike) mund të jenë në format “*hard copy*” ose “*format kompjuterik*”. Jo rrallë provat e domosdoshme për vërtetimin e fakteve penale gjenden në formën e të dhënave kompjuterike. Për këtë arsye, në vitin 2008 në KPP është shtuar neni 208/a për sekuestrimin provues të të dhënave kompjuterike. Ky nen parashikon rregulla të posaçme për sekuestrimin e të dhënave kompjuterike, por rregullat e përgjithshme të nenit 208 të KPP-së mbeten të zbatueshme, përveç rasteve kur neni 208/a parashikon ndryshe. Për rrjedhojë, garancia e arsyetimit të domosdoshmërisë së sekuestrimit të të dhënave zbatohet edhe në rastin e sekuestrimit të të dhënave kompjuterike (*shih paragrafët 55-56 të vendimit njësuere*).

85. Gjykata e Lartë ka vërejtur se sekuestrimi i të dhënave kompjuterike, në rastin e krimeve në fushën e teknologjisë së informacionit, sipas nenit 208/a të KPP-së, bëhet vetëm me vendim gjykate, që pasqyron vullnetin e ligjvënësit për të ofruar garanci të shtuar. Kjo lidhet me vështirësinë e individualizimit të të dhënave kompjuterike dhe me rrezikun që, bashkë me të dhënat relevante, të ekspozohen dhe të dhëna të tjera që nuk kanë lidhje me veprën penale, marrja e të cilave mund të cenojë liri dhe të drejta që gëzojnë mbrojtje kushtetuese dhe konventore, të tilla, si: liria dhe fshehtësia e korrespondencës ose e çdo mjeti tjetër të komunikimit sipas nenit 36 të Kushtetutës, e drejta për respektimin e jetës private dhe familjare

sipas nenit 8 të KEDNJ-së, liria e shprehjes sipas neni 22 të Kushtetutës, e drejta e informimit sipas nenit 23 të Kushtetutës, të mbrojtura gjithashtu dhe nga neni 10 i KEDNJ-së, kufizimi i të cilave mund të bëhet vetëm në përputhje me nenin 17 të Kushtetutës (*shih paragrafin 57 të vendimit njësues*). Po sipas Gjykatës së Lartë, nenet 208 dhe 208/a të KPP-së përbëjnë bazën ligjore për sekuestrimin provues të të dhënave kompjuterike, sekuestrim i cili bëhet me vendim gjykatë, në vijim të kërkesës së prokurorit (*shih paragrafin 60 të vendimit njësues*).

86. Në vendimin njësues, Gjykata e Lartë ka sqaruar se edhe sekuestrimi provues është mjet tipik i kërkimit të provës në procesin penal, me të cilin ndalohet përkohësisht disponimi dhe/ose tjetërsimi i provës materiale ose i dokumentit, që lidhet drejtpërdrejt ose tërthorazi me veprën penale dhe është i domosdoshëm për vërtetimin e faktit. Ai nuk lidhet me raportin e pronësisë, por me nevojat e të provuarit, ndaj mund të vendoset mbi çdo send, pavarësisht se kujt i përket (*shih paragrafin 31 të vendimit njësues*). Sipas Gjykatës së Lartë, gjatë hetimeve paraprake sekuestrimi mund të vendoset nga: (a) prokurori; (b) gjykata me kërkesë të prokurorit; (c) Policia Gjyqësore në rastin e “verifikimeve të ngutshme” (*shih paragrafin 42 të vendimit njësues*).

87. Nga sa më lart, Gjykata vëren se KPP-ja, për sa i përket sekuestrimit të provave materiale dhe të sendeve që lidhen me veprën penale, kur kjo është e domosdoshme për vërtetimin e fakteve, parashikon mundësinë që sekuestrimi të vendoset me vendim të gjykatës ose të prokurorit, por edhe nga OPGJ-ja, në kushte të përcaktuara. Praktika gjyqësore (vendimi njësues nr. 147/2021) ka pranuar se neni 300 i KPP-së lejon sekuestrimin provues me iniciativë të OPGJ-së, në rastet e “verifikimeve të ngutshme në vend”, kur ka rrezik që gjurmët dhe sendet që lidhen me veprën penale të ndryshojnë ose të humbasin dhe prokurori nuk mund të ndërhyjë urgjentisht. Në këtë pikë, sikurse edhe më parë, Gjykata vëren se nocioni “vendngjarje” në përmbajtje të kësaj dispozite duket se ka kuptimin e një hapësire fizike ose edhe virtuale ku është përgatitur vepra penale, ku është realizuar ajo, ku janë lënë pasojat materiale të saj, ose ku ndodhen provat materiale ose gjurmët e lidhura me të (*shih vendimin nr. 42, datë 01.07.2025 të Gjykatës Kushtetuese*).

88. Gjykata vëren më tej se ndonëse KPP-ja nuk përmban një përkufizim të përgjithshëm të nocionit “provë elektronike”, përmbajtja e disa dispozitave të tij tregon se të dhënat kompjuterike mund të jenë objekt administrimi dhe përdorimi si provë në procesin penal. Në këtë drejtim, vendosja e rregullimit mbi detyrimin për dorëzimin/paraqitjen e të dhënave kompjuterike në seksionin e provave me dokument tregon se ligjvënësi i ka trajtuar këto të dhëna, në rrethana të caktuara, si provë dokumentare. Në këtë kuadër, duke mbajtur

parasysh edhe nocionin ligjor të dokumentit elektronik, i cili paraqitet në formë të brendshme numerike dhe në formë të jashtme të kuptueshme (vizualisht ose të materializuar), mund të pranohet se nocioni i provave dokumentare, i parashikuar në KPP, përfshin edhe dokumentet elektronike, si një formë e të dhënave kompjuterike, të cilat, njësoj si dokumentet në letër, mund të pasqyrojnë dhe të përfaqësojnë fakte, persona ose sende me rëndësi për procesin penal.

89. Megjithatë, vlen të përmendet se nocioni i “*të dhënave kompjuterike*” duket se është më i gjerë se ai i “*dokumentit elektronik*”, pasi përfshin edhe të dhëna të natyrës teknike e funksionale, të cilat krijohen, regjistrohen ose ruhen automatikisht nga sistemet informatike dhe pajisjet elektronike gjatë funksionimit të tyre, të cilat, edhe kur mund të nxirren dhe të paraqiten në një formë të lexueshme, nuk përbëjnë domosdoshmërisht “dokument elektronik” në kuptimin klasik, për sa kohë që ato, në vetvete, nuk artikulojnë një përmbajtje të individualizuar si dokument, por pasqyrojnë kryesisht rrethana, parametra teknike dhe gjurmë funksionimi të sistemeve dhe proceseve digjitale.

90. Po kështu, vlen të përmendet se fakti që dokumentet elektronike, njësoj si dokumentet në letër, mund të përfaqësojnë fakte, persona ose sende, nuk nënkupton se përmbajtja e tyre është e një natyre asnjane nga këndvështrimi kushtetues, ose që ajo përjashtohet nga kategoritë e mbrojtura, si të dhënat personale dhe korrespondenca. Përkundrazi, në varësi të përmbajtjes konkrete, një dokument elektronik mund të përmbajë informacion për një person të identifikuar ose të identifikueshëm në lidhje me jetën private, marrëdhëniet, vendndodhjen, shprehitë dhe preferencat e tij, si dhe komunikime private të tij në kuptimin e korrespondencës. Për rrjedhojë, klasifikimi i një materiali si “*provë dokumentare*” nuk mjafton, në vetvete, për të përcaktuar regjimin e plotë të mbrojtjes së përmbajtjes së tij dhe garancitë procedurale që duhet të shoqërojnë marrjen, aksesimin, përpunimin dhe përdorimin e tij në procesin penal. Në çdo rast vendimtare mbeten natyra e informacionit që materiali përmban dhe konteksti në të cilin ai është krijuar dhe ruajtur.

91. Në këtë pikë, Gjykata çmon të evidentojë se, duke mbajtur në konsideratë jurisprudencën e GJEDNJ-së (*shih Copland kundër Mbretërisë së Bashkuar, datë 03.04.2007, § 44; Bărbulescu kundër Rumanisë, datë 05.09.2017, § 74*), por edhe praktikën e gjykatave kushtetuese homologe (*shih vendimin nr. 170/2023 të Gjykatës Kushtetuese të Italisë*), në kuadër të mbrojtjes së fshehtësisë së korrespondencës, krahas komunikimeve elektronike *in itinere*, përfshihen edhe ato *statike*. Kjo për shkak se kufizimi vetëm në komunikimet në zhvillim dhe jo të përfunduara (*in itinere*) do të nënkuptonte që t’i jepej një interpretim kufizues konceptit të korrespondencës, duke u dhënë mundësi organeve të hetimit që t’i shmangen

detyrimit kushtetues, të cilat, në vend që të marrin komunikimet në momentin që ndodhin, do të mjaftonte të prisnin përfundimin e tyre dhe sekuestrimin e sendit në të cilën ka gjurmë të përmbajtjes së tyre. Në këtë kuptim, përcaktimi i “komunikimit” si një “dokument i thjeshtë” kur ai nuk është më *in itinere* është një zgjidhje që çon deri në eliminimin e mbrojtjes kushtetuese për komunikimet e kryera nëpërmjet postës elektronike dhe sistemeve të tjera të mesazheve të çastit, në të cilat dërgimi kryhet menjëherë ose, në çdo rast, pa një ndërprerje të dukshme kohore (*pritjeje*). Për rrjedhojë, komunikimet elektronike *statike* të memorizuara në një pajisje elektronike vijojnë të ruajnë karakterin e korrespondencës edhe pas marrjes nga marrësi, deri atëherë kur interesi për konfidencialitetin e tyre humb çdo rëndësi, qoftë për shkak të kalimit të kohës, ashtu dhe për arsye të tjera, duke u shndërruar ato thjesht në një dokument “historik”.

92. Gjykata vëren gjithashtu se praktika gjyqësore (vendimi njësuës nr. 147/2021) ka pranuar se rregullat e përgjithshme të sekuestrimit provues zbatohen edhe për sekuestrimin e të dhënave ose të sistemeve kompjuterike. Po sipas praktikës gjyqësore, referuar KPP-së, sekuestrimi provues i të dhënave ose i sistemeve kompjuterike bëhet me vendim të gjykatës, por vetëm në procedimet për krime që lidhen me teknologjinë e informacionit. Në raste të tilla, ndërsa krime të kësaj natyre kryhen duke përdorur pajisje kompjuterike, këto të fundit mund të përkufizohen si *corpus delicti*, pra si mjeti përmes të cilit është kryer krimi.

93. Megjithatë, Gjykata vëren se KPP-ja nuk ndalon sekuestrimin provues të të dhënave ose sistemeve kompjuterike në procedime për krime të tjera, të ndryshme nga ato që lidhen me teknologjinë e informacionit, kur ato shërbejnë ose përmbajnë të dhëna të dobishme për përcaktimin e krimit. Në këtë kuptim, konsiderata se vetëm luftimi i krimeve që lidhen me teknologjinë e informacionit justifikon sekuestrimin dhe aksesin në të dhënat kompjuterike kufizon në mënyrë të papërligjur kompetencat hetimore të autoriteteve publike, duke rritur rrezikun e pandëshkueshmërisë, në veçanti për veprat e rënda penale, duke pasur parasysh rëndësinë që të dhëna të tilla mund të kenë për hetimet penale. Nën këtë qasje, në praktikë, sekuestrimi i pajisjeve elektronike dhe i sistemeve kompjuterike, me qëllim nxjerrjen e konsultimin e të dhënave që ato përmbajnë dhe marrjen e atyre që kanë rëndësi për hetimin, është një masë që zbatohet shpesh edhe në hetime për vepra të tjera penale, duke pasur parasysh përdorimin e gjerë të tyre në jetën e përditshme dhe rëndësinë e të dhënave që ato përmbajnë për drejtësinë penale. Megjithatë, ndonëse nuk ka një praktikë gjyqësore të njësuar për mënyrën e zbatimit të sekuestrimit të të dhënave ose të sistemeve kompjuterike edhe në raste të tilla,

është e kuptueshme që edhe në këto raste janë të zbatueshme standardet kushtetuese dhe ato të KEDNJ-së, sikurse edhe kërkesat ligjore specifike.

94. Gjykata vëren gjithashtu se KPP-ja rregullon edhe ekspertimin si provë në procesin penal, duke parashikuar se ai lejohet kur është i nevojshëm zhvillimi i kërkimeve, marrja e të dhënave ose e vlerësimeve që kërkojnë njohuri të posaçme teknike. Vendimi për ekspertimin dhe caktimi i ekspertit merret nga organi procedues, i cili në fazën e hetimeve paraprake është, në parim, prokurori, ndërsa ligji kërkon që vendimi të jetë i motivuar dhe të përcaktojë qartë edhe çështjet që i parashtrohen ekspertit, duke pranuar mundësinë e lejimit të tij për t'u njohur me aktet e nevojshme të fashikullit (*shih paragrafin 75 më sipër*). Ndërsa për sa u takon të dhënave ose sistemeve kompjuterike, në kuadrin e masave të sigurimit të provës elektronike, KPP-ja parashikon mundësinë e prokurorit për të thirrur ekspert me njohuri për sistemet kompjuterike dhe masat mbrojtëse të të dhënave, me qëllim zbatimin e masës së ndalimit të veprimeve të mëtejshme ose sigurimit të sistemit kompjuterik, nxjerrjen dhe marrjen e kopjeve të të dhënave kompjuterike, pengimin e hyrjes në të dhënat kompjuterike, ose heqjes së këtyre të dhënave nga sistemet kompjuterike me të drejtë hyrjeje, si dhe sigurimin e paprekshmërisë të të dhënave përkatëse, të memorizuara. Në këtë kuptim, kur ekspertimi teknik konsiston në ekstraktimin, kopjimin dhe ruajtjen e të dhënave të memorizuara në një pajisje elektronike, me qëllim kërkimin e mëvonshëm dhe marrjen e atyre të dhënave që paraqesin rëndësi për hetimin, ai duket se shërben, përpara së gjithash, si veprim teknik për sigurimin e provës dhe ruajtjen e integritetit, vërtetësinë dhe pandryshueshmërinë e saj, duke shmangur manipulimin e mundshëm të bartësit të të dhënave. Për rrjedhojë, në aspektin funksional, ekstraktimi, kopjimi dhe ruajtja e të dhënave të memorizuara në një pajisje elektronike përmes ekspertimit mund të kuptohen si veprime teknike të lidhura me zbatimin e masës së sekuestrimit, në masën që ato synojnë ruajtjen e provës në gjendjen që është dhe krijojnë kushtet që, në një fazë të mëpasshme, të mundësohet identifikimi dhe përzgjedhja e atyre të dhënave që paraqesin rëndësi për hetimin.

95. Në këtë pikë, Gjykata çmon të evidentojë se sekuestrimi i pajisjes elektronike dhe i të dhënave në tërësi që ajo përmban është një masë që dallon nga kërkimi i mëvonshëm i atyre të dhënave që paraqesin rëndësi për hetimin. Kjo pranohet edhe nga subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, sipas të cilit, kërkimi i të dhënave kompjuterike me rëndësi për hetimin realizohet përmes masës së këqyrjes së dokumentit/kopjes pasqyrë të përfituar nga ekspertimi, sipas nenit 198 të KPP-së. Megjithatë, siç edhe më lart u konstatua, neni 202/a i KPP-së (pika 2), bën fjalë për kontroll të sistemeve informatike ose telematike, kurse neni 298 (pika 3) për

kontroll të të dhënave kompjuterike (*shih paragrafin 79 më sipër*). Vlen të përmendet se këto masa, pra këqyrja dhe kontrolli, pa marrë përsipër përcaktimin se ku ato konsistojnë, duket se janë të dallueshme mes tyre, nisur edhe vetëm nga fakti se rregullohen nga dispozita të ndryshme ligjore. Po kështu, KPP-ja, zbatimin e masës së sekuestrimit e parashikon shprehimisht vetëm për rastin e kontrollit. Gjithsesi, edhe në këtë drejtim nuk duket se ka një praktikë gjyqësore të qëndrueshme dhe aq më tepër njësuere të Gjykatës së Lartë.

96. Po kështu, Gjykata çmon të evidentojë se në hetimet penale tradicionale autoritetet zakonisht procedojnë me kontrollin dhe, nëse gjenden prova, kalojnë te sekuestrimi i tyre. Ndërsa në fushën digjitale duket se ndodh e kundërta. Fillimisht zbatohet masa e sekuestrimit të pajisjes elektronike, përfshirë krijimin e kopjes pasqyrë (forenzike) dhe më pas kalohet në kërkimin e të dhënave me rëndësi për hetimin. Duket se ky *modus operandi* lidhet me nevojën për ruajtjen e integritetit të të dhënave kompjuterike.

97. Për sa më lart, Gjykata, fillimisht, vëren se sekuestrimi i një pajisjeje elektronike, edhe kur shoqërohet me veprime teknike për sigurimin e provës, si: nxjerrja, kopjimi dhe ruajtja e të dhënave, me qëllim garantimin e integritetit dhe parandalimin e humbjes, dëmtimit ose ndryshimit, është veprim i dallueshëm dhe nuk barazohet me veprimtarinë hetimore që konsiston në kërkimin, analizën, përzgjedhjen dhe marrjen e të dhënave me rëndësi për hetimin. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se KPP-ja, në kuadrin e përgjithshëm të sekuestrimit provues, parashikon sekuestrimin e provave materiale dhe të sendeve që lidhen me veprën penale me vendim të gjyqtarit ose të prokurorit dhe në raste përjashtimore edhe nga OPGJ-ja. Ndërkohë, kur ndërhyrja shtrihet në veprime që paraqesin cenim më intensiv të privatësisë, të tilla, si: kërkimi, analiza, përzgjedhja dhe marrja e të dhënave në një sistem informatik/telematik ose përcaktimi i modaliteteve të marrjes së tyre, ligjvënësi ka parashikuar garanci të shtuara, përfshirë kontrollin gjyqësor paraprak dhe detyrimin që vendimi të përcaktojë objektin dhe mënyrën e zbatimit të masës. Megjithatë, në këtë drejtim, sërish nuk duket se ka një praktikë gjyqësore të qëndrueshme dhe, aq më tepër, njësuere të Gjykatës së Lartë, që të ketë përcaktuar qartë kufijtë midis veprimeve teknike për sigurimin e provës elektronike dhe veprimeve të aksesimit/kërkimit dhe përpunimit të të dhënave në përmbajtjen e pajisjes, të cilat përbëjnë ndërhyrje më intensive në sferën e privatësisë.

98. Duke pasur parasysh të drejtat kushtetuese që potencialisht cenohen nga aksesimi dhe përpunimi i të dhënave, veçanërisht ajo e jetës private në aspektet e të dhënave personale dhe të fshehtësisë së korrespondencës, si dhe standardet që ligji procedural penal përcakton për masat hetimore që ndërhyjnë në elemente të tjera të së drejtës për jetë private, Gjykata çmon

se kërkimi i të dhënave kompjuterike që përfaqësojnë të dhëna personale ose korrespondencë private duhet, në parim, të autorizohet me vendim paraprak të gjykatës. Ky vendim duhet të jetë i arsyetuar mjaftueshëm, në mënyrë që ndërhyrja të kufizohet vetëm në atë që është rreptësisht e nevojshme për hetimin, duke shmangur arbitraritetin. Vendimi duhet të përcaktojë, së paku, garancitë procedurale për minimizimin e ndërhyrjes, veçanërisht në drejtim të: (a) kufizimit të fushës së kërkimit, duke identifikuar pajisjen elektronike dhe, kur është rasti, sistemin ose sistemet e lidhura me të, si dhe duke përcaktuar objektin e kërkimit, llojin e të dhënave, fjalët kyçe ose kriteret e filtrimit dhe shtrirjen kohore, me synim shmangien e të dhënave të parëndësishme dhe, kur është rasti, të atyre që gëzojnë mbrojtje të posaçme nga ligji; (b) kufizimit të kohës së ruajtjes dhe të rrethit të ekspozimit të të dhënave, duke përcaktuar afate për ruajtjen dhe analizimin, si edhe personat e autorizuar për akses, në mënyrë që ndërhyrja të mos shndërrohet në një mbledhje të përgjithshme dhe të pakontrolluar të informacionit; (c) si dhe dokumentimit të detajuar të të gjitha veprimeve të kryera për kërkimin dhe analizimin e të dhënave, duke përfshirë mënyrën e aksesimit, kriteret e përdorura për kërkimin, të dhënat e përzgjedhura, si dhe masat e marra për garantimin e integritetit, me qëllim që të mundësohet një kontroll gjyqësor real dhe efektiv, në rast pretendimesh për arbitraritet, tejkalim të autorizimit ose shkelje të garancive procedurale.

99. Gjykata vëren se, në kontekstin e telefonave inteligjentë, aksesimi i të dhënave të memorizuara mund të shtrihet potencialisht në një spektër shumë të gjerë informacioni dhe të lejojë nxjerrjen e përfundimeve tejet të hollësishme mbi jetën private, profesionale dhe shoqërore të individit. Për këtë arsye, ndërhyrja shtetërore mbi të nuk mund të trajtohet si ndërhyrje mbi një send të zakonshëm provues, por si ndërhyrje në një hapësirë të zgjeruar të jetës private, me intensitet të lartë kushtetues. Për rrjedhojë, ndërhyrja në nenet 35 e 36 të Kushtetutës dhe në nenin 8 të KEDNJ-së duhet konsideruar në parim si “*e rëndë*” e në rrethana të caktuara edhe si “*veçanërisht e rëndë*”, kur ajo prek të dhëna me natyrë sensitive. Në këto kushte, për të shmangur arbitraritetin, kërkimi, analiza, përzgjedhja e të dhënave duhet, si rregull, t’i nënshtrohet një verifikimi paraprak nga gjykata, i aftë të refuzojë ose të kufizojë masën kur ndërhyrja është joproporcionale.

100. Gjykata, po ashtu, vëren se në rastet e ngutshme/të urgjencës, si përjashtim, interesi publik mund të justifikojë sekuestrimin e pajisjes elektronike dhe përkohësisht edhe të të dhënave të memorizuara në të, në tërësi, me iniciativë të OPGJ-së, pa vendim paraprak të gjykatës, referuar nenit 300 të KPP-së. Megjithatë, në këto raste masa i nënshtrohet kontrollit automatik të prokurorit dhe kontrollit gjyqësor *ex post* mbi ankimin e individit, ku ligjshmëria

vlerësohet: *së pari*, në *aspektin e urgjencës*, nëse kanë ekzistuar arsye të bazuara për të menduar se pajisja ose të dhënat mund të humbnin, ndryshonin ose cenoheshin. Lidhur me këtë, Gjykata çmon të theksojë se urgjenca, në kuptimin kushtetues, duhet të jetë reale, konkrete dhe e argumentuar në rrethanat specifike të rastit. Rreziku i fshirjes të të dhënave digjitale nuk mund të prezumohet për çdo pajisje elektronike, pasi një qasje e tillë rrezikon të zhvendosë qendrën e kontrollit nga gjykata tek organi hetimor, në kundërshtim me parimin kushtetues të kontrollit gjyqësor; *së dyti*, në *aspektin e nevojës* për qëllimet e procedimit penal, pra nëse kanë ekzistuar arsye të bazuara për të menduar se pajisja përmban informacion, programe ose gjurmë të veprës penale, domethënë të dhëna me rëndësi për hetimin.

101. Në këtë pikë, Gjykata thekson se sekuestrimi në kushtet e urgjencës nuk nënkupton se OPGJ-të fitojnë edhe të drejtën për të kërkuar, analizuar, përzgjedhur dhe marrë të dhëna të memorizuara në përmbajtjen e pajisjes elektronike dhe që kanë rëndësi për hetimin. Për këtë ndërhyrje kërkohet vendim gjykate, i cili përcakton edhe modalitetet konkrete të kërimit dhe të administrimit të të dhënave, në mënyrë që ndërhyrja të kufizohet vetëm në atë që është rreptësisht e nevojshme. Përfashtimi në rastet e urgjencës nuk duhet të kuptohet si zëvendësim i kontrollit gjyqësor *ex ante*, por vetëm si devijim i arsyetuar nga rregulli i autorizimit paraprak gjyqësor. Prandaj, në rastet e urgjencës, kërkohet që arsyetja e ngutshmërisë të jetë e motivuar në mënyrë të veçantë dhe kontrolli gjyqësor *ex post* të realizohet në një afat të shkurtër, në mënyrë që ndërhyrja të mos konsumohet faktikisht pa verifikim real të domosdoshmërisë dhe kufijve të saj.

102. Gjykata vëren gjithashtu se qoftë kur masa autorizohet paraprakisht nga gjykata, ashtu dhe kur autorizohet pas sekuestrit në kushtet e urgjencës, mënyra e kërimit dhe e përzgjedhjes të të dhënave i nënshtrohet sërish kontrollit gjyqësor me kërkesë të prokurorit dhe është gjykata ajo që vendos përfundimisht për sekuestrimin e të dhënave kompjuterike me rëndësi për hetimin dhe, kur është rasti, urdhëron asgjësimin e të dhënave të parëndësishme ose të atyre që gëzojnë mbrojtje të veçantë nga ligji. Në këtë pikë, Gjykata çmon të theksojë se efektiviteti i mjetit juridik dhe realiteti i kontrollit gjyqësor për ndërhyrje të kësaj natyre presupozon gjithashtu që personi i prekur të vihet në dijeni për bazën, arsyet thelbësore që kanë shërbyer për lejin e aksesit në përmbajtjen e telefonit, sapo komunikimi i këtij informacioni të mos rrezikojë më detyrat e autoriteteve hetimore dhe interesat legjitime të hetimit. Ky informim, i bërë në kohën e duhur, shërben si garanci kundër arbitraritetit dhe si parakusht për ushtrimin real të së drejtës për ankim të individit.

103. Duke iu kthyer rastit konkret, Gjykata vëren se sekuestrimi i telefonit të kërkueses është kryer në kuadër të hetimit penal që zhvillohet ndaj disa personave, të dyshuar për kryerjen e disa veprave penale specifike. Ky sekuestrim është kryer me iniciativë nga OPGJ-të, ndërsa më herët, përmes këqyrjes së telefonit nëpërmjet ekranit, kanë konstatuar se ai përmbante komunikime të kërkueses me persona të lidhur me hetimin, jo vetëm me personat nën hetim A dhe B, por edhe me përfaqësuesin e një prej subjekteve tregtare që ka realizuar pagesa për shoqërinë e personit nën hetim B, për shërbime që dyshohen të jenë fiktive, të kryera vetëm me qëllim justifikimin e ligjshmërisë së burimeve të krijimit të pasurive dhe të shpenzimeve të të dy personave nën hetim në fjalë. Sekuestrimi i telefonit nga OPGJ-të është justifikuar me rrezikun e humbjes ose zhdukjes së tij dhe i të dhënave që ai përmbante, ndërsa ndërhyrja e prokurorit ka qenë e pamundur. Në vijim, prokurorët kanë urdhëruar ekspertimin e telefonit, i cili ka konsistuar në ekstraktimin, kopjimin dhe ruajtjen e të dhënave në përmbajtjen e tij.

104. GJKKO-ja e Shkallës së Parë, e vënë në lëvizje me ankimin e kërkueses, ka pranuar këtë ankim, duke arsyetuar se sekuestrimi i telefonit të kërkueses nga OPGJ-të nuk është kryer në kushtet e flagrancës, në kundërshtim me nenet 202, pika 3 dhe 298 të KPP-së dhe vendimin nr. 1/2017 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë (referuar prej saj si njësuës). Ndryshe nga ajo, GJKKO-ja e Apelit dhe Gjykata e Lartë kanë pranuar se sekuestrimi i telefonit të kërkueses nga OPGJ-të është kryer me iniciativë në kushtet e urgjencës, në përputhje me nenin 300 të KPP-së, menjëherë pas marrjes së deklarimeve të kërkueses dhe pas këqyrjes përmes ekranit të telefonit të disa komunikimeve të ruajtura në të, me qëllim për të shmangur ndryshimin ose humbjen e tyre, ndërsa prokurori nuk mund të ndërhynte urgjentisht, ndërkohë që ekzistonin kushtet e përgjithshme sipas nenit 208 të KPP-së, pasi marrja e të dhënave ishte e domosdoshme për vërtetimin e fakteve të hetimit penal. Gjykata e Lartë ka theksuar se sekuestrimi nuk është kryer gjatë një kontrolli të kërkueses, siç kishte pranuar GJKKO-ja e Shkallës së Parë.

105. Gjykata vëren se sekuestrimi me iniciativë i telefonit të kërkueses nga OPGJ-të është një masë hetimore e marrë në fazën e hetimeve paraprake të një procedimi penal dhe është mbështetur në nenin 300 të KPP-së, si “*verifikim i ngutshëm në vend*”, pra në kushte urgjence. Masa është justifikuar me vlerësimin se ekzistonte rreziku i afërt i humbjes, zhdukjes ose tjetërsimit të sendit, për pasojë edhe i të dhënave kompjuterike të memorizuara në të, të cilat, nisur edhe nga rezultatet e këqyrjes paraprake të telefonit, sipas OPGJ-ve, konsideroheshin se përmbanin njoftime me rëndësi për hetimin. Gjykata vëren se KPP-ja, në kushte të përcaktuara rreptësisht, lejon që sekuestrimi provues i provave materiale ose i

sendeve që lidhen me veprën penale të kryhet përjashtimisht nga OPGJ-të edhe pa vendim paraprak të gjykatës, përfshirë rastet kur sendi përmban të dhëna personale ose korrespondencë. Megjithatë, në këto raste, për të garantuar mbrojtjen nga arbitrariteti, masa i nënshtrohet kontrollit të prokurorit dhe, nëse ka ankim, edhe kontrollit gjyqësor *ex post*.

106. Në lidhje me ekzistencën e kushteve të urgjencës në rastin konkret, Gjykata vëren se subjekti i interesuar, si dhe gjykatat e zakonshme në vendimet e kundërshtuara nga kërkuesja, kanë parashtruar argumentet e tyre në këtë drejtim. Në thelb, është pranuar se telefoni celular u sekuestrua në momentin në të cilin u verifikua se në të gjendeshin të dhëna me rëndësi dhe të domosdoshme për hetimin, të cilat, për shkak të natyrës së tyre digjitale dhe mënyrës së ruajtjes/përpunimit përmes teknologjisë së informacionit, mund të ndryshonin, fshiheshin ose humbnin, pra se ekzistonte rreziku i vonësës (*periculum in mora*). Ky rrezik ka qenë real në kushtet kur pajisja/telefoni kishte akses në rrjet (internet), çka e rriste mundësinë e ndërhyrjeve që mund të ndikonin mbi gjendjen e të dhënave, përfshirë përmes mekanizmave të sinkronizimit ose fshirjes në distancë. Në këto rrethana, OPGJ-të, në pamundësi të ndërhyrjes së menjëhershme të prokurorit, sekuestruan telefonin, i cili më pas iu nënshtrua veprimeve të ekspertimit me qëllim ruajtjen e integritetit të të dhënave. Kërkuesja, në këtë drejtim, pretendon vetëm se sekuestrimi nuk është bërë në kushtet e flagrancës. Megjithatë, kjo është një situatë faktike dhe ligjore e ndryshme nga ajo në rastin konkret, që ka të bëjë me sekuestrimin në kushtet e urgjencës. Po kështu, ndonëse kërkuesja pretendon se nuk është person nën hetim, ajo nuk ka treguar ndonjë dispozitë ligjore që pengon sekuestrimin për një arsye të tillë, dhe as Gjykata nuk konstaton ekzistencën e një ndalimi të tillë ligjor.

107. Për sa më sipër, dhe në mungesë të ndonjë të dhëne konkrete që mund të vënë në dyshim arsyetimin e gjykatave të zakonshme në vendimet e kundërshtuara, Gjykata vlerëson se marrja, sekuestrimi i telefonit të kërkueses nga OPGJ-të, si dhe veprimet teknike të domosdoshme për sigurimin dhe ruajtjen e integritetit të të dhënave kompjuterike të memorizuara në të, përfshirë edhe krijimin e një kopjeje të të dhënave për qëllime ruajtjeje, kanë bazë ligjore dhe, për pasojë, ato përmbushin kërkesën që ndërhyrja të jetë në përputhje me ligjin. Kjo masë iu nënshtrua kontrollit të prokurorit dhe, mbi ankimin e kërkueses, edhe kontrollit gjyqësor *ex post*, nga i cili u verifikua ligjshmëria e saj në kushtet e urgjencës. Megjithatë, ky përfundim nuk shtrihet automatikisht te faza pasuese e përpunimit të përmbajtjes të të dhënave, kërkimi dhe përzgjedhja e tyre, sidomos kur ato përbëjnë të dhëna personale ose korrespondencë, gjë e cila kërkon garanci të posaçme dhe vlerësim të veçantë.

108. Gjatë gjykimit kushtetues, kërkesja ngriti pretendimin se organi procedues (prokuroria, Policia Gjyqësore dhe ekspertët) kishin kërkuar dhe marrë në kopjen e përmbajtjes së telefonit të saj celular komunikime elektronike që nuk kishin rëndësi për hetimin penal, të cilat i përdorën për të mbështetur kërkesën për përjashtimin e gjyqtarit kushtetues (*shih paragrafin 6 më sipër*). Sipas saj, kjo përbënte një ndërhyrje tjetër në të drejtat kushtetuese të fshehtësisë së korrespondencës dhe të jetës private, ndërhyrje e cila nuk ishte bërë në përputhje me ligjin, pra me vendim të gjykatës.

109. Lidhur me këtë pretendim, Gjykata vëren se ai nuk është ngritur në gjykatat e zakonshme dhe nuk lidhet drejtpërdrejt me veprimet fillestare të organit procedues, për të cilat janë dhënë vendimet gjyqësore, objekt i ankimit kushtetues individual. Për këtë arsye, në pamje të parë duket se pretendimi nuk duhet marrë në shqyrtim për të respektuar parimin e subsidiaritetit dhe natyrën përfundimtare të gjykimit kushtetues. Megjithatë, duke mbajtur në konsideratë faktin se pretendimi bazohet në aktet e paraqitura prej subjektit të interesuar në gjykimin kushtetues për të mbështetur kërkesat procedurale për efekte të vet gjykimit kushtetues, Gjykata çmon se, përjashtimisht, ky pretendim, në dukje i ri, duhet të merret në shqyrtim prej saj. Në vijim të këtij arsyetimi, por edhe për shkak të analizës së mësipërme të kuadrit kushtetues dhe ligjor, në raport me praktikën gjyqësore, me të cilën janë nxjerrë përfundime të reja dhe të rëndësishme për të përshtatur metodat hetimore në funksion të mbrojtjes të të drejtave themelore, Gjykata çmon ta shqyrtojë këtë pretendim në kuadër të parimit të proporcionalitetit (*shih paragrafët 120-128 më poshtë*).

ii) Nëse ndërhyrja ka ndjekur një qëllim të ligjshëm

110. Për sa i përket qëllimit të ndërhyrjes, Gjykata vëren se sekuestrimi i telefonit dhe i të dhënave kompjuterike të ruajtura në të ka synuar gjetjen e të dhënave për kryerjen e veprave penale të korrupsionit dhe pastrimit të produkteve të veprës penale ose veprimtarisë kriminale. Nisur nga kjo, ndërsa as kërkesja nuk ka ndonjë kundërshtim në këtë drejtim, është e qartë se masa e sekuestrimit ka pasur për qëllim parandalimin dhe ndjekjen penale të veprave penale në fjalë, domethënë ruajtjen e rendit dhe të sigurisë publike nga veprimtaria kriminale, çka përbën një qëllim të ligjshëm në aspekt të interesit publik, në kuptim të nenit 17 të Kushtetutës. Në këtë pikë, vlen të evidentohet se Kushtetuta, në nenet 135, pika 2 dhe 148/dh, i ka dhënë rëndësi të veçantë luftës kundër korrupsionit, duke parashikuar ngritjen e organeve të posaçme të drejtësisë.

iii) Nëse ndërhyrja ka qenë proporcionale, në përpjesëtim me gjendjen që e ka diktuar atë

111. Gjykata vëren se kërkuesja pretendon se sekuestrimi i telefonit të saj celular nuk ka qenë i domosdoshëm, pasi qëllimi i ndjekur, konkretisht sigurimi i komunikimeve me dy persona të lidhur me hetimin, mund të arrihej me masa më të lehta dhe më pak kufizuese për të drejtat e saj. Masa të tilla, shprehet ajo, do të ishin vijimi i këqyrjes së telefonit nga OPGJ-të, kopjimi i atyre të dhënave me interes për hetimin, ose sekuestrimi i telefonit, por vetëm për një periudhë të kufizuar kohore (deri në një muaj), për aq sa ka qenë e nevojshme për këqyrjen dhe kopjimin e të dhënave në fjalë. Po sipas saj, sekuestrimi i telefonit dhe ekspertimi pasues nuk kanë qenë proporcionale dhe bien ndesh me vendimin njësuës nr. 147/2021. Vendimi i ekspertimit të telefonit, shprehet ajo, është i përgjithshëm, evaziv dhe shumë i gjerë, pa përcaktuar të dhënat elektronike që i shërbenin hetimit dhe pa parashikuar masa specifike për mbrojtjen e tyre. Sipas saj, sekuestrimi dhe ekspertimi kanë çuar në aksesimin e të gjitha të dhënave të ruajtura në telefon, ndonëse vetëm një pjesë e tyre lidhej me hetimin. Në këtë drejtim, vijon kërkuesja, edhe materiali i paraqitur në mbështetje të kërkesës për përjashtimin e gjyqtarit kushtetues tregon qartë se organi i ndjekjes penale ka aksesuar edhe të dhëna që nuk lidhen me hetimin. Për më tepër, shprehet kërkuesja, komunikimet e saj kanë natyrë periferike dhe pa rëndësi të veçantë për hetimin ku edhe pse ka kaluar më shumë se 1 vit e 4 muaj nga sekuestrimi, telefoni ende nuk i është kthyer.

112. Nga ana tjetër, subjekti i interesuar ka prapësuar se sekuestrimi i telefonit celular të kërkueses është kryer për nevojat e hetimit, me qëllim ekzaminimin e mëtejshëm, pasi është verifikuar se në të gjendej një numër i konsiderueshëm të dhënash me rëndësi për hetimin dhe se ekzistonin prova e indicie të mjaftueshme për lidhjen e kërkueses me hetimin penal. Sipas tij, ndërhyrja ka qenë e domosdoshme dhe nuk kanë ekzistuar alternativa të tjera më të lehta, të cilat të siguronin të njëjtin rezultat hetimor. Nisur nga volumi i madh i të dhënave, shprehet ai, vijimi i këqyrjes në vend të telefonit nga OPGJ-të, sikundër edhe ekstraktimi dhe kopjimi i të dhënave, për shkak të kohës që nevojitet për realizimin e tyre, ka qenë objektivisht e pamundur, ndaj është proceduar me sekuestrimin e telefonit, çka ka qenë e domosdoshme edhe për shkak të natyrës së brishtë të provës elektronike, e cila mund të zhduket menjëherë, në çast. Po sipas tij, ndërhyrja ka qenë proporcionale, e orientuar vetëm drejt të dhënave që lidhen me faktin penal dhe me personat e përfshirë, të cilat nuk janë bërë publike dhe do të përdoren vetëm për qëllime hetimore, duke mos qenë ajo e paarsyeshme ose arbitrare. Pretendimet për gjyqtarin kushtetues, shprehet ai, kanë pasur për qëllim të

pasqyrojnë marrëdhënien e tij me kërkuesen dhe lidhen me objektin e gjykimit të çështjes, duke mos tejkaluar asnjë normë. Sekuestrimi i telefonit dhe mbajtja e tij si provë materiale, vijon ai, për aq kohë sa është e domosdoshme për të provuar faktin penal, është në përputhje edhe me vendimin njësues nr. 147/2021. Nëse telefoni do të kthehej, ekziston rreziku i dëmtimit ose i zhdukjes së provës dhe në kushtet kur hetimet vazhdojnë, kthimi i tij është i pamundur edhe për shkak se mund të lindë nevoja për riekspertim.

113. Gjykata, për sa i përket kriterit të proporcionalitetit të ndërhyrjes, është shprehur se ai nënkupton që marrëdhënia midis ndërhyrjes (kufizimit) dhe qëllimit të ndjekur duhet të jetë e arsyeshme. Ajo e ka analizuar këtë kriter në drejtim: i) të nevojës, pra të aftësisë së masës për të arritur qëllimin e ndjekur; ii) të përshtatshmërisë, në kuptimin që masa të mos shkojë përtej asaj që është e pashmangshme; iii) si dhe të ashpërsisë, në kuptim të shtrirjes së masës, përfshirë edhe kohëzgjatjen e saj (*shih vendimet nr. 42, datë 01.07.2025; nr. 79, datë 12.11.2024; nr. 29, datë 16.04.2024 të Gjykatës Kushtetuese*).

114. Gjykata, mbështetur edhe në standardet e GJEDNJ-së, ka pohuar se, edhe pse autoritetet publike, në funksion të parandalimit dhe ndjekjes penale, mund të përdorin masa për sigurimin e provave, ajo kontrollon nëse arsyet përkatëse janë relevante dhe të mjaftueshme dhe nëse janë respektuar garancitë kundër abuzimit, duke kërkuar që ligji dhe praktika të ofrojnë mbrojtje të mjaftueshme dhe efektive, si dhe që proporcionaliteti të vlerësohet mbi bazën e rrethanave konkrete. Në këtë drejtim, për të përcaktuar nëse ndërhyrja është proporcionale me qëllimin e ndjekur, mbahen në konsideratë, ndër të tjera, rrethanat e lëshimit të urdhrit të kërkimit, përmbajtja e fushëveprimit i tij, mënyra e zbatimit dhe pasojat e mundshme për personin e prekur. Në kontekstin e kontrolleve dhe të sekuestimeve, Gjykata ka theksuar se ligji duhet të ofrojë garanci të mjaftueshme dhe të përshtatshme kundër arbitraritetit, përfshirë edhe mundësinë e një shqyrtimi efektiv të masave që cenojnë të drejtën për jetë private. Po kështu, në kontekstin e urdhrave për kërkim dhe sekuestrim, Gjykata ka theksuar se ato duhet të përmbajnë kufizime të qarta, në mënyrë që ndërhyrja të mos jetë potencialisht e pakufizuar dhe, për këtë arsye, joproporcionale. Urdhri duhet të specifikojë fushëveprimin dhe kriteret e zbatimit, si dhe një minimum informacioni që mundëson mbikëqyrjen e ekzekutimit dhe verifikimin e respektimit të kufijve. Urdhrat e formuluar gjerësisht, pa të dhëna të mjaftueshme mbi hetimin ose objektin e sekuestrit, nuk garantojnë ekuilibrin e drejtë ndërmjet interesit publik dhe të drejtave të individit, duke iu dhënë organeve hetimore kompetenca tepër të gjera, ndërsa individit të prekur i kufizojnë mundësinë për të zbuluar, parandaluar dhe raportuar abuzimet. Mungesa e një urdhri gjyqësor paraprak mund të

kompensohet vetëm nga një shqyrtim gjyqësor *ex post* për ligjshmërinë dhe domosdoshmërinë e masës, i cili duhet të jetë real dhe efektiv në rrethanat konkrete (*shih vendimet nr. 42, datë 01.07.2025; nr. 79, datë 12.11.2024; nr. 29, datë 16.04.2024 të Gjykatës Kushtetuese*).

115. Gjykata, duke mbajtur në konsideratë se sekuestrimi i telefonit celular përbën në vetvete edhe sekuestrim të të dhënave në përmbajtjen e tij (*shih paragrafin 51 më sipër*), thekson se, në këto raste, organi procedues duhet të garantojë mbrojtjen efektive të të drejtave themelore mbi të dhënat personale dhe fshehtësinë e korrespondencës, përmes disa standardeve bazë, të tilla, si: i) kufizimi objektiv dhe material i ndërhyrjes, që nënkupton ndalimin e çdo veprimi të paautorizuar nga gjykata në drejtim të hapjes/hyrjes në pajisje, kërkimit, nxjerrjes, përpunimit dhe përdorimit të të dhënave personale dhe/ose korrespondencës; ruajtjen e pajisjes së sekuestruar, kur ajo përmban të dhëna personale dhe/ose korrespondencë, në gjendje të mbyllur, të vulosur, veprim ky që, kur është e mundur, duhet të kryhet në prani të individit dhe/ose avokatit dhe të dokumentohet me procesverbal; si dhe ndalimin e bërjes së kopjeve të përmbajtjes së pajisjes pa autorizim gjyqësor, me përjashtim të rastit kur një kopje teknike e plotë kryhet vetëm si masë paraprake ruajtjeje në kushtet e urgjencës, për të parandaluar humbjen ose ndryshimin e provës, kur ekziston realisht mundësia e ndërhyrjes mbi gjendjen e të dhënave dhe fshirjen e tyre në distancë, duke garantuar integritetin e provës dhe zinxhirin e ruajtjes; ii) ndarja e qartë ndërmjet të dhënave me rëndësi për hetimin dhe atyre të parëndësishme, si dhe atyre që gëzojnë mbrojtje të posaçme nga ligji; iii) ushtrimi i një kontrolli gjyqësor real dhe efektiv për çdo fazë të ndërhyrjes; iv) respektimi i parimit të minimizimit, në kuptimin që, edhe kur lejohet ruajtja paraprake e përmbajtjes së pajisjes në kushtet e urgjencës, çdo veprim i mëtejshëm i kërkimit, analizës, përzgjedhjes dhe marrjes të të dhënave me rëndësi për hetimin kërkon autorizim të posaçëm nga gjykata dhe duhet të kufizohet në minimumin e domosdoshëm.

116. Duke iu kthyer çështjes konkrete, Gjykata vëren se kërkuesja ka pretenduar edhe se qëllimi i ndjekur nga organi procedues mund të arrihej me masa më të lehta dhe më pak kufizuese për të drejtat e saj, të realizueshme përmes alternativave, të tilla, si: i) vijimi i këqyrjes në vend të telefonit nga OPGJ-të; ii) kopjimi vetëm i atyre të dhënave që paraqisnin interes për hetimin; iii) sekuestrimi i telefonit vetëm për një periudhë të kufizuar kohore, sa ishte e nevojshme për këqyrjen dhe kopjimin e të dhënave me interes për hetimin.

117. Në lidhje me alternativën e parë, *vijimin e këqyrjes së telefonit*, Gjykata vëren se këqyrja e telefonit përmes ekranit, në kushtet e një situatë urgjence dhe përballë një vëllimi potencialisht të lartë të të dhënave, nuk duket se ofron domosdoshmërisht garanci të

barasvlershme me ato që kërkohen për sigurimin e provës në formë të plotë, të verifikueshme dhe të qëndrueshme. Në veçanti, vijimi i këqyrjes në vend nuk siguron, në vetvete, ruajtjen e integritetit të të dhënave dhe gjurmueshmërinë e veprimeve për dokumentimin e plotë të asaj që është kërkuar, parë dhe përzgjedhur, elemente këto të cilat janë thelbësore, si për vlefshmërinë provuese të materialit, ashtu edhe për mundësinë e kontrollit gjyqësor efektiv për respektimin e kufijve të ndërhyrjes. Për më tepër, një këqyrje e tillë do të kërkonte një shfletim të gjerë të përmbajtjes së telefonit, çka do të rrezikonte të rriste shkallën e ndërhyrjes në sferën private pa garanci të mjaftueshme.

118. Për sa i takon alternativës së dytë, *kopjimin e të dhënave*, Gjykata çmon se kopjimi selektiv i të dhënave mund të përbëjë, në parim, një mjet më pak kufizues, por zbatueshmëria e tij varet nga ekzistenca e kritereve paraprake të qarta që kufizojnë fushëveprimin e kërkimit, të tilla, si: kontakte të caktuara, periudhë kohore specifike, aplikacione, fjalë kyçe ose kritere filtrimi të caktuara, në mënyrë që përzgjedhja të mos bëhet në mënyrë rastësore ose e pavërtetueshme në një kontroll *ex post*. Në mungesë të një autorizimi me kufij të përcaktuar, seleksionimi “në vend” i të dhënave do të rrezikonte të ishte ose i paqëndrueshëm e potencialisht arbitrar ose të presupozonte një ekspozim të gjerë ndaj të dhënave të parëndësishme për hetimin. Nga ana tjetër, duket se vetëm pas sigurimit të burimit të provës, parimi i minimizimit të ndërhyrjes merr peshë të posaçme, pikërisht në fazën e kërkimit, analizës, përzgjedhjes dhe marrjes të të dhënave me rëndësi për hetimin, duke u orientuar vetëm drejt kategorive të lidhura me objektin e hetimit dhe duke përjashtuar ekspozimin e të dhënave të parëndësishme ose të atyre që gëzojnë mbrojtje të posaçme nga ligji.

119. Lidhur me alternativën e tretë, *sekuestrimin e telefonit brenda një periudhe të kufizuar kohore*, Gjykata vëren se kufizimi kohor i mbajtjes në sekuestro i pajisjes/telefonit nuk mund të përcaktohet në mënyrë të përgjithshme dhe abstrakte, sikurse kërkuesja pretendon “deri në një muaj”, pasi një gjë e tillë varet nga rrethanat konkrete të hetimit dhe nga veprimet procedurale që duhen kryer për sigurimin dhe administrimin e provës. Megjithatë, Gjykata çmon të theksojë se vijimi i mbajtjes në sekuestro i pajisjes dhe/ose i të dhënave të nxjerra prej saj nuk mund të mbështetet vetëm në një referim të përgjithshëm të interesit të hetimit, por kërkon arsyetim të posaçëm dhe kontroll gjyqësor efektiv për domosdoshmërinë e vijimit, si në shtrirje, ashtu edhe në kohë, veçanërisht kur bëhet fjalë për një person që nuk është subjekt nën hetim.

120. Në vijim, Gjykata thekson se vlerësimi i këtyre alternativave në fazën fillestare të sigurimit të provës nuk legjitimon, në mënyrë automatike, kërkimin dhe përpunimin

potencialisht të pakufizuar të të gjithë përmbajtjes së pajisjes. Për rrjedhojë, Gjykata do të shqyrtojë nëse mënyra e autorizimit dhe e zbatimit të ekspertimit teknik-elektronik të telefonit, si dhe ushtrimi i mbikëqyrjes gjyqësore *ex post*, përveç edhe kërkimi, edhe përpunimi i të dhënave në vijim, kanë ofruar garanci të mjaftueshme që ndërhyrja të kufizohet në minimumin e pashmangshëm dhe të mos shndërrohet në një aksesim dhe përpunim të pakufizuar të të dhënave.

121. Në këtë kuadër, për të vlerësuar nëse ndërhyrja është kufizuar në minimumin e pashmangshëm dhe është shoqëruar me garanci të mjaftueshme kundër arbitraritetit, Gjykata u kthehet rrethanave konkrete të rastit. Në veçanti, duke pasur parasysh se, sipas akteve të procedimit penal, interesi faktik i hetimit lidhej, në thelb, me komunikimet e kërkueses me persona të lidhur me hetimin, Gjykata do të shqyrtojë nëse vendimi i prokurorit për ekspertimin teknik-elektronik të telefonit, sikundër edhe ai për kërkimin dhe përzgjedhjen, në kopjen teknike të plotë, të të dhënave me rëndësi për hetimin, referuar nga subjekti i interesuar si këqyrje e aktit të ekspertimit, kanë përmbajtur kufizime të mjaftueshme që ndërhyrja të orientohej vetëm drejt këtyre të dhënave dhe të mos shndërrohet në një aksesim të përgjithshëm të të gjithë përmbajtjes së telefonit.

122. Gjykata vëren se, në kushtet kur sekuestrimi i telefonit, ekspertimi pasues i tij dhe kërkimi e përzgjedhja e të dhënave janë kryer pa vendim paraprak të gjykatës, kërkohen garanci të shtuara që masa të mos shndërrohet në një përpunim potencialisht të pakufizuar të të dhënave personale dhe të korrespondencës. Për këtë arsye, Gjykata do të shqyrtojë nëse organi procedues ka përcaktuar garanci të mjaftueshme procedurale për të siguruar që ndërhyrja të mos tejkalonte objektivin e parandalimit dhe të ndjekjes penale të veprës, për të cilën është zbatuar. Një vendim që, në thelb, autorizon kërkim të dhënash, pa shkelur kufijtë e sekretit hetimor, duhet të përmbajë kufizime të qarta dhe tregues minimalë orientues në drejtim të objektit konkret të kërkimit, rrethit të personave/komunikimeve që kërkohen, shtrirjen kohore të kërkimit, aplikacionet relevante dhe, kur është e mundur, kritere filtrimi (kontakte, fjalë-kyçe etj.). Këto kufizime dhe tregues minimalë orientues duhet të jenë të përshtatshëm për të drejtuar si veprimtarinë e ekspertit, ashtu edhe të OPGJ-së, në mënyrë që ndërhyrja, veçanërisht në të drejtën për mbrojtjen e të dhënave personale dhe fshehtësinë e korrespondencës, të mos jetë potencialisht e pakufizuar dhe, si pasojë, joproporcionale. Po kështu, ato duhet t'i mundësojnë individit të prekur të dallojë, të parandalojë dhe të ankohet për abuzim, përveçse duhet të mundësojnë një kontroll të mëvonshëm efektiv nëse ekspertët ose OPGJ-të kanë përmbushur fushëveprimin e autorizuar të hetimit.

123. Në rastin konkret, Gjykata vëren se vendimi për kryerjen e ekspertimit teknik-elektronik të telefonit të kërkueses duket se është hartuar në terma të gjerë, duke mos kufizuar në mënyrë të arsyeshme fushëveprimin e masës. Ndonëse, sipas akteve të procedimit penal, interesi i parashtruar i hetimit lidhet me komunikime të kërkueses me persona të lidhur me hetimin, ekspertët janë autorizuar për evidentimin dhe ekstraktimin e një spektri të gjerë të kategorive të të dhënave, përfshirë thirrje, mesazhe, kontakte, materiale fotografike dhe filmike, regjistrime audio/video, të dhëna të logimeve dhe navigimeve, komunikime në rrjete sociale dhe në aplikacione të ndryshme, përfshirë edhe të dhëna të fshira ose të rikuperueshme, si dhe “çdo të dhënë tjetër” me rëndësi për hetimin. Në mungesë të lidhjes së qartë të kësaj shtrirjeje me objektin konkret të hetimit dhe në mungesë të kufizimeve të përcaktuara për objektin e kërkimit, për nga vetë formulimi i vendimit, prokurorët e çështjes praktikisht kanë disponuar për ekstraktimin e kopjimit dhe, në këtë mënyrë, për sekuestrimin në bllok të përmbajtjes së telefonit, pavarësisht nëse të dhënat e memorizuara në të kishin ose jo rëndësi për hetimin. Në këto kushte, Gjykata do të vlerësojë në vijim nëse kjo mungesë kufizimesh është kompensuar nga garanci procedurale të mjaftueshme gjatë zbatimit dhe, veçanërisht, nga një mbikëqyrje gjyqësore *ex post* reale dhe efektive mbi fushëveprimin real të përpunimit të të dhënave.

124. Gjykata konstaton se, në rastin konkret, këqyrja e disa komunikimeve përmes ekranit dhe sekuestrimi i telefonit celular në vijim, janë kryer në prani të kërkueses. Megjithatë, ndërsa ekstraktimi i të dhënave në përmbajtjen e telefonit dhe kopjimi tyre u krye më pas, kërkuesja nuk u njoftua paraprakisht për një masë të tillë dhe as për mënyrën e zbatimit të saj, pra për përmbajtjen e kopjes. Gjykata, po ashtu, konstaton se ndonëse masa nuk është urdhëruar paraprakisht nga gjykata, kërkuesja ka pasur një mjet juridik për kundërshtimin e sekuestrimit të telefonit dhe të të dhënave kompjuterike në përmbajtjen e tij, të cilin ajo e ka shfrytëzuar. Në këto rrethana, u takonte gjykatave të zakonshme të vendosnin se për cilat të dhëna sekuestrimi do të duhet të mbahej. Gjykata ka vërejtur më lart se sekuestrimi i telefonit celular përbën në vetvete edhe sekuestrim të të dhënave në përmbajtjen e tij, si dhe se vendimi për ekspertimin e tij, ekstraktimin e të dhënave dhe krijimin e kopjes, është formuluar në terma të gjerë, duke mos kufizuar në mënyrë të arsyeshme fushëveprimin e tij vetëm drejt komunikimeve të kërkueses me persona të lidhur me hetimin, të cilat, sipas subjektit të interesuar, paraqisnin rëndësi për hetimin. Megjithatë, rezulton se të gjitha të dhënat kompjuterike në telefonin e kërkueses janë kopjuar dhe sekuestruar në tërësi.

125. Në këto rrethana, mënyra se si gjykatat e zakonshme kanë ushtruar funksionin e tyre mbikëqyrës *ex post* merr rëndësi të veçantë, duke qenë se ndërhyrja në rastin konkret, që buron nga aksesimi i të dhënave në telefonin celular të kërkueses, paraqet një intensitet shumë më të lartë kushtetues dhe një kontroll i tillë nuk duhet të reduktohet në verifikimin formal të sekuestrimit të pajisjes si send, por duhet të shtrihet në mënyrë të posaçme mbi fushëveprimin real të përpunimit të të dhënave, me mundësinë për ta kufizuar ose përjashtuar atë pjesë të ndërhyrjes që nuk justifikohet nga nevojat konkrete të hetimit.

126. Gjykata vëren se, ndonëse GJKKO-ja e Shkallës së Parë vuri në diskutim proporcionalitetin e masës së sekuestrimit të të gjitha të dhënave në përmbajtjen e telefonit të kërkueses dhe arriti në përfundimin se ky kriter ishte shkelur, gjykatat më të larta, në vendimet e kundërshtuara, u kufizuan vetëm në kontrollin e masës së sekuestrimit të telefonit si send, pa shqyrtuar proporcionalitetin e sekuestrimit të të dhënave kompjuterike në përmbajtjen e tij. Veçanërisht, ato nuk trajtuan nëse do të ishte e mjaftueshme që kopjimi dhe sekuestrimi të mbahej vetëm për ato të dhëna që përmbanin komunikime të kërkueses me persona të lidhur me hetimin. Po kështu, ato nuk dhanë as ndonjë arsye specifike se përse kopjimi dhe sekuestrimi i të gjitha të dhënave në telefonin e kërkueses ka qenë i nevojshëm për hetimin. Për rrjedhojë, mënyra e ushtrimit të mbikëqyrjes *ex post* nga gjykatat e zakonshme më të larta nuk i mundëson Gjykatës të përcaktojë se kopjimi dhe sekuestrimi i të gjitha të dhënave elektronike në telefonin e kërkueses është proporcional në rrethanat e rastit.

127. Megjithatë, faktet e çështjes tregojnë se veprimtaria e dyshuar kriminale, për të cilën nevojitej ekstraktimi, kopjimi dhe sekuestrimi i të dhënave në përmbajtjen e telefonit të kërkueses, lidhet, në thelb, me komunikimet midis saj dhe personave të lidhur me hetimin. Nisur nga kjo, Gjykata vëren se duhet të ekzistojnë arsye të veçanta që të justifikojnë sekuestrimin e të gjitha të dhënave në përmbajtjen e telefonit. Megjithatë, në rastin konkret, arsye të tilla nuk janë paraqitur as në vendimin e sekuestrimit të telefonit, as në vendimin e ekspertimit, dhe as në ndonjë dokument tjetër. Në këto rrethana, Gjykata vlerëson se sekuestrimi i të gjitha të dhënave në përmbajtjen e telefonit, si dhe shqyrtimi edhe i të dhënave që nuk kanë rëndësi për hetimin, referuar për këtë materialit mbështetës të kërkesës për përjashtimin e gjyqtarit kushtetues, ka shkuar përtej asaj që ka qenë e nevojshme për arritjen e qëllimit legjitim.

128. Për sa më lart, Gjykata vlerëson se ekstraktimi, kopjimi dhe sekuestrimi i të gjitha të dhënave kompjuterike në përmbajtjen e telefonit celular të kërkueses, si dhe kërkimi e përpunimi i mëvonshëm i tyre, nuk duket se ka qenë në përpjesëtim me gjendjen që e ka diktuar

atë dhe, rrjedhimisht, ndërhyrja nuk ka qenë proporcionale, pasi nuk provohet të jetë gjetur një ekuilibër i drejtë midis interesave të ndryshëm të përfshirë në këtë rast. Duke pasur parasysh interesin e një shoqërie demokratike për të siguruar respektimin e së drejtës për të vendosur vetë për informacionin personal të lidhur me të dhënat personale dhe fshehtësinë e korrespondencës së individit, pretendimi i kërkuësës për cenimin e së drejtës për mbrojtjen e të dhënave personale dhe fshehtësinë e korrespondencës, të garantuara nga nenet 35 dhe 36 të Kushtetutës, është i bazuar, për atë kohë sa ndërhyrja është drejtuar përtej të dhënave me rëndësi për hetimin.

129. Gjykata vëren se, në rastin konkret, cenimi i së drejtës së ankueses buron jo vetëm nga vendimmarrja e gjykatave të zakonshme, por nga vetë ndërhyrja vazhduese e shkaktuar nga ekstraktimi, kopjimi, ruajtja dhe kërkimi i të dhënave të nxjerra nga telefoni celular, në kushtet e mungesës së kufizimeve të qarta të fushëveprimit dhe të një mbikëqyrjeje gjyqësore *ex post* reale dhe efektive. Për rrjedhojë, duke mbajtur në konsideratë se kopja e të dhënave mbahet aktualisht vetëm nga organi i ndjekjes penale dhe nuk i është vënë në dispozicion as Gjykatës dhe as gjykatave të zakonshme në procesin objekt kontrolli kushtetues, Gjykata çmon se rikthimi i çështjes për rishqyrtim, edhe nëse do të shoqërohej me shfuqizimin e vendimeve të kundërshtuara të gjykatave të zakonshme, nuk do të garantonte në vetvete rivendosjen praktike të së drejtës së shkelur, pasi masa riparuese vendimtare duhet të konsistojë në ndarjen/filtrimin material të të dhënave me rëndësi dhe atyre pa rëndësi për hetimin, asgjësimin e menjëhershëm të këtyre të fundit dhe vendosjen e garancive procedurale e kontrollin gjyqësor për vijimin e mbajtjes në sekuestro të të dhënave me rëndësi për hetimin. Në këto rrethana, Gjykata vlerëson se konstatimi i cenimit të së drejtës për mbrojtjen e të dhënave personale dhe fshehtësinë e korrespondencës, i shoqëruar me urdhërime konkrete riparuese dhe me përcaktimin e organit përgjegjës, mënyrën dhe afatet e ekzekutimit, përmbush kërkesat e efektivitetit të ankimit kushtetues individual dhe e bën të panevojshëm dërgimin e çështjes për rishqyrtim në gjykatat e juridiksionit të zakonshëm.

130. Gjykata, duke iu referuar përfundimeve të mësipërme, vëren se ndërhyrja e konstatuar në të drejtën për mbrojtjen e të dhënave personale dhe fshehtësinë e korrespondencës nuk lidhet vetëm me sekuestrimin e telefonit celular si send, por edhe me ekstraktimin, kopjimin, kërkimin dhe përpunimin në vijim të të dhënave të nxjerra nga ai. Për rrjedhojë, riparimi kushtetues nuk mund të mbetet vetëm deklarativ, por duhet të jetë i aftë të ndalojë vazhdimin e ndërhyrjes së pajustificuar, të kufizojë ndërhyrjen e justifikueshme në

minimumin e pashmangshëm, si dhe të vendosë garanci procedurale të mjaftueshme dhe efektive kundër arbitraritetit.

131. Gjykata rithekson se proporcionaliteti, në kuptimin e ngushtë, kërkon gjetjen e një ekuilibri të drejtë ndërmjet interesit publik për parandalimin dhe ndjekjen penale dhe interesit të individit për respektimin e së drejtës për të vendosur vetë për informacionin personal të lidhur me mbrojtjen e të dhënave personale dhe fshehtësinë e korrespondencës. Ky ekuilibër nuk mund të konsiderohet i arritur kur masa hetimore është formuluar dhe zbatuar në terma potencialisht të pakufizuar, pa kufizime të qarta të fushëveprimit dhe pa një kontroll real e të plotë të domosdoshmërisë dhe proporcionalitetit të saj.

132. Gjykata vëren se, në çështjet që lidhen me prova digjitale, identifikimi i të dhënave me rëndësi për hetimin dhe i atyre që duhet të asgjësohen presupozon jo vetëm vlerësimi teknik, por edhe njohjen konkrete të përmbajtjes së kopjes dhe të elementeve faktike të hetimit. Në rastin konkret, pamundësia e Gjykatës për të bërë një identifikim të tillë nuk buron vetëm nga volumi dhe natyra e të dhënave, por, mbi të gjitha, nga fakti se kopja e të dhënave të nxjerra nga telefoni nuk i është vënë në dispozicion Gjykatës dhe ajo nuk ka qenë objekt i një shqyrtimi real e të plotë as në gjykatat e zakonshme në procesin gjyqësor, që përbën objekt kontrolli kushtetues. Kopja e përmbajtjes së telefonit të kërkueses edhe aktualisht vijon të mbahet vetëm nga organi i ndjekjes penale, subjekti i interesuar. Megjithatë, kjo pamundësi faktike nuk e pengon Gjykatën të përcaktojë pasojat kushtetuese të cenimit dhe të urdhërojë një mekanizëm zbatimi që vendos kufij të qartë dhe mundëson verifikimin e respektimit të tyre. Në këto rrethana, Gjykata çmon se ekzekutimi i vendimit të saj duhet të konsiderohet si proces i detyruar në kuptimin se organi që disponon kopjen duhet të kryejë veprimet teknike të ndarjes/filtrimit dhe asgjësimit të të dhënave që nuk kanë lidhje me objektin e hetimit, ndërsa gjykata e zakonshme duhet të ushtrojë kontrollin gjyqësor efektiv për vijimin e mbajtjes në sekuestro të të dhënave me rëndësi për hetimin dhe për sa i përket respektimit të kufijve të ndërhyrjes, në mënyrë që të garantohet mbrojtje e mjaftueshme dhe efektive kundër arbitraritetit.

133. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se masat riparuese konsistojnë në ndarjen materiale të të dhënave në përmbajtjen e telefonit të kërkueses dhe, konkretisht: i) korrespondenca dhe të dhënat personale që nuk lidhen me objektin e hetimit penal e që duhet të asgjësohen; ii) korrespondenca dhe të dhënat personale që lidhen me objektin e hetimit penal, të cilat mund të mbahen përkohësisht, por vetëm nën kontroll gjyqësor, duke zbatuar garancitë procedurale të

përcaktuara në arsyetimin e këtij vendimi, në mënyrë që ndërhyrja të mos mbetet potencialisht e pakufizuar.

134. Për sa më lart, Gjykata vëren se kërkesa nuk mund të pranohet në tërësinë e saj, pasi autoritetet publike, në funksion të parandalimit dhe ndjekjes penale, mund të përdorin masa për sigurimin e provave, për aq kohë sa ndërhyrja është e parashikuar nga ligji, ndjek një qëllim legjitim dhe është e domosdoshme në rrethanat konkrete, duke u shoqëruar me garanci kundër abuzimit. Megjithatë, Gjykata ka arritur në përfundimin se kopjimi dhe sekuestrimi i të gjitha të dhënave kompjuterike në përmbajtjen e telefonit të kërkueses, si dhe kërkimi e përpunimi i tyre, pa kufizime të arsyeshme të fushëveprimit dhe pa arsye të veçanta që ta justifikojnë këtë shtrirje, ka shkuar përtej asaj që ka qenë e nevojshme për të arritur qëllimin legjitim. Për rrjedhojë, kërkesa pranohet vetëm në masën që lidhet me pjesën e ndërhyrjes joproporcionale dhe me pasojat e saj, si dhe me urdhërimin e masave riparuese që sigurojnë respektimin e së drejtës për mbrojtjen e të dhënave personale dhe fshehtësinë e korrespondencës në kuptim të neneve 35 dhe 36 të Kushtetutës ose të së drejtës për jetë private dhe të korrespondencës në kuptim të nenit 8 të KEDNJ-së. Në vlerësim të Gjykatës, pranimi i pjesshëm pasqyron ekuilibrin që duhet ruajtur ndërmjet interesit publik për mbarëvajtjen e hetimit penal dhe nevojës për mbrojtje efektive të të drejtave kushtetuese të kërkueses.

135. Gjykata vlerëson se, *së pari*, është rasti të konstatojë cenimin e të drejtave kushtetuese të kërkueses për mbrojtjen e të dhënave personale dhe fshehtësinë e korrespondencës për të dhënat kompjuterike që nuk lidhet me objektin e hetimit penal. Siç u parashtrua, nga faktet e çështjes, rezulton se interesi real i hetimit lidhet, në thelb, me komunikimet e kërkueses me persona të lidhur me hetimin, ndaj është e justifikueshme që ndërhyrja të mund të shtrihet vetëm në atë pjesë të korrespondencës dhe të dhënave personale që lidhen me objektin konkret të hetimit penal. Nga ana tjetër, për të legjitimuar kopjimin dhe sekuestrimin e të gjitha të dhënave të tjera në përmbajtjen e telefonit të kërkueses, si dhe për kërkimin e përpunimin në tërësi të tyre, kërkohen arsye të veçanta dhe të mjaftueshme, çka në rastin konkret nuk janë parashtruar as në vendimin e sekuestrimit, as në vendimin e ekspertimit teknik-elektronik të telefonit, dhe as në ndonjë dokument tjetër. Për pasojë, ekstraktimi, kopjimi, sekuestrimi dhe shqyrtimi i korrespondencës dhe i të dhënave personale që nuk lidhen me objektin e hetimit cenojnë fshehtësinë e korrespondencës dhe të drejtën për mbrojtjen e të dhënave personale të kërkueses. Për rrjedhojë, Gjykata konstaton cenimin e fshehtësisë së korrespondencës dhe së drejtës për mbrojtjen e të dhënave personale, për pjesën që nuk lidhet

me objektin e hetimit penal, pasi nuk provohet të jetë gjetur ekuilibri i drejtë ndërmjet interesave të përfshirë.

136. *Së dyti*, Gjykata vlerëson se është rasti të urdhërojë asgjësimin e kopjes të të dhënave që nuk lidhen me objektin e hetimit. Ajo vëren se konstatimi i cenimit të të drejtave kushtetuese të kërkueses do të ishte i pamjaftueshëm, nëse nuk do të shoqërohej me masa riparuese konkrete. Në këtë kuptim, për sa kohë që kopjet e korrespondencës dhe të dhënave personale që nuk lidhen me objektin e hetimit penal vazhdojnë të mbahen nga organi i ndjekjes penale, ndërhyrja në të drejtat e kërkueses vazhdon në kohë dhe rreziku i aksesimit ose përdorimit të mëtejshëm mbetet aktual. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se asgjësimi i kopjeve të korrespondencës dhe i të dhënave personale të nxjerra nga telefoni celular i kërkueses, për pjesën që nuk lidhet me objektin e hetimit penal, është një masë riparuese e domosdoshme për të ndaluar ndërhyrjen e pajustificuar dhe për të rivendosur, sa të jetë e mundur, respektimin e të drejtave të saj. Kjo masë buron nga detyrimi i autoriteteve publike për të mos mbajtur nën kontroll të dhëna që nuk justifikohen nga qëllimi legjitim i hetimit. Në këtë drejtim, Gjykata mban parasysh se realizimi i këtij asgjësimi presupozon identifikimin teknik të të dhënave që duhet të zhduken. Në rrethanat kur kopja mbahet vetëm nga organi i ndjekjes penale, subjekti i interesuar, është ky organ që ka mundësi për të kryer identifikimin dhe asgjësimin material të të dhënave përkatëse. Megjithatë, duke qenë se cenimi i konstatuar lidhet pikërisht me shtrirjen e pakufizuar dhe mungesën e mbikëqyrjes reale, identifikimi dhe asgjësimi nuk mund të mbeten diskrecionale, por duhet të realizohen në mënyrë të verifikueshme, sipas garancive procedurale të përcaktuara në arsyetimin e këtij vendimi dhe nën mbikëqyrjen e gjykatës së zakonshme.

137. Nga ana tjetër, Gjykata, *së treti*, vlerëson se është rasti të shprehet për vijimin e mbajtjes në sekuestro të të dhënave kompjuterike që kanë lidhje me objektin e hetimit, por duke ia nënshtruar këtë kontrollit gjyqësor. Në masën që ekzistojnë të dhëna që lidhen me objektin e hetimit penal, Gjykata çmon se ruajtja e tyre mund të jetë e domosdoshme për sigurimin e provës dhe mbarëvajtjen e procedimit penal. Megjithatë, vijimi i mbajtjes së këtyre të dhënave nuk mund të konsiderohet i ligjshëm dhe proporcional vetëm mbi bazën e interesit të hetimit, pa u vendosur nën kufij të qartë dhe mbikëqyrje gjyqësore të efektshme, sidomos kur ndërhyrja fillestare është konstatuar si e shtrirë në mënyrë të pakufizuar dhe pa kontroll gjyqësor *ex post* real e të plotë. Mbikëqyrja gjyqësore në rastin konkret duhet të përfshijë verifikimin e lidhjes së kategorive të të dhënave me objektin e hetimit, domosdoshmërinë e ruajtjes së tyre, si dhe kufijtë në shtrirje dhe në kohë të kësaj mbajtjeje, në mënyrë që ruajtja të

kufizohet vetëm në të dhënat që lidhen me objektin e hetimit penal dhe të mos tejkalojë masën e pashmangshme. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se, në parim, kontrolli gjyqësor duhet të bëhet me kontradiktoritet, me pjesëmarrjen e palëve. Megjithatë, në rrethanat kur hetimi në rastin konkret është ende në vijim dhe ekziston rrezik real që zbulimi i materialit të cenojë sekretin hetimor, duke mbajtur parasysh edhe faktin se kërkuesja nuk është subjekt nën hetim, gjykata e zakonshme e shkallës së parë mund të kufizojë kontradiktoritetin vetëm për atë që është e domosdoshme dhe në mënyrë proporcionale, duke kompensuar çdo kufizim me garanci procedurale që ruajnë karakterin real dhe efektiv të kontrollit, të tilla, si: shqyrtim të plotë, vendimmarrje të arsyetuar dhe dokumentim të kufijve të masës. Duke mbajtur në konsideratë që Gjykata nuk është në pozicionin e duhur për të vlerësuar rrezikun që mund t'i vijë integritetit të hetimit penal, ajo vëren se kufizimi i kontradiktoritetit mund të shtrihet tek e drejta e njohjes me aktet e çështjes nëse verifikohet rreziku i cenimit të integritetit të hetimit penal, por gjithsesi kjo mbetet çështje për t'u zbatuar nga prokuroria dhe gjykata e zakonshme, sipas standardeve të këtij vendimi. Në këtë kuptim, kontrolli gjyqësor nuk duhet të mbetet formal, por duhet të ushtrohet realisht mbi ndërhyrjen që prek nenet 35 dhe 36 të Kushtetutës dhe nenin 8 të KEDNJ-së, pra mbi përpunimin dhe ruajtjen e të dhënave.

138. Gjykata, po ashtu, *së katërti*, vlerëson se është rasti të urdhërojë zbatimin e garancive procedurale për vijimin e mbajtjes në sekuestro të telefonit celular të kërkueses, si send që mbart korrespondencë dhe të dhëna personale. Duke ritheksuar se telefoni celular është send që mbart të dhëna personale dhe të korrespondencë dhe, për rrjedhojë, mbajtja e tij në sekuestro dhe çdo veprim i mëtejshëm për përmbajtjen e tij përbëjnë ndërhyrje në nenet 35 dhe 36 të Kushtetutës dhe nenin 8 të KEDNJ-së, Gjykata çmon se vijimi i mbajtjes në sekuestro i telefonit duhet të shoqërohet me garancitë procedurale të evidentuara në arsyetimin e këtij vendimi, të afta për të parandaluar arbitraritetin dhe për të kufizuar ndërhyrjen brenda kuadrit të hetimit penal. Këto garanci synojnë që ndërhyrja të mos jetë potencialisht e pakufizuar, që çdo akses dhe kërkim të jetë i justifikuar dhe i kufizuar vetëm në të dhënat që lidhen me hetimin penal dhe të mos tejkalojë masën e pashmangshme, si dhe që të mundësohet kontroll gjyqësor efektiv për respektimin e kufijve të masës. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se, duke qenë se kërkuesja nuk është subjekt nën hetim, por person që ka dijeni për rrethana të tij, zbatimi rigoroz i garancive procedurale merr peshë të shtuar, pasi ndërhyrja mbi të drejtat e saj nuk mund të shtrihet përtej minimumit të domosdoshëm që justifikohet nga hetimi penal.

139. Gjykata gjithashtu, *së fundmi*, vlerëson se është rasti për të ngarkuar Prokurorinë e Posaçme për ekzekutimin e vendimit dhe përcaktimin e një afati deri në 3 muaj për

ekzekutimin. Në lidhje me këtë, Gjykata vëren se ekzekutimi i vendimit të saj kërkon kryerjen e veprimeve konkrete mbi kopjen e të dhënave të nxjerra nga telefoni, kopje e cila, siç u përmend, mbahet aktualisht nga Prokuroria e Posaçme. Për pasojë, vetëm ky organ ka mundësi faktike të kryejë ndarjen/filtrimin dhe asgjësimin material të të dhënave që nuk kanë lidhje me hetimin si dhe të administrojë në vijim atë pjesë të të dhënave kompjuterike që pretendohet se kanë lidhje me të. Megjithatë, Gjykata çmon se ngarkimi i Prokurorisë së Posaçme me ekzekutimin nuk nënkupton lënien e vlerësimit përfundimtar në diskrecionin e saj. Përkundrazi, ekzekutimi duhet të kuptohet si realizim teknik i detyrimeve që rrjedhin nga ky vendim dhe si detyrim për të vënë në lëvizje kontrollin gjyqësor për vijimin e mbajtjes në sekuestro të të dhënave kompjuterike që kanë lidhje me hetimin. Për këtë qëllim, Prokuroria e Posaçme duhet t'i paraqesë gjykatës së zakonshme të shkallës së parë kërkesën për miratimin e vijimit të sekuestrimit të të dhënave që pretendon se kanë lidhje me hetimin, duke arsyetuar në mënyrë konkrete këtë lidhje dhe domosdoshmërinë e ruajtjes të të dhënave, si dhe duke siguruar zbatimin e garancive procedurale të përcaktuara në arsyetimin e këtij vendimi. Gjykata çmon se afati 3-mujor është i domosdoshëm për të garantuar efektivitetin e vendimit dhe për të shmangur zgjatjen në kohë të një ndërhyrjeje të konstatuar si joproporcionale. Ky afat detyron subjektin e interesuar për të kryer, brenda një kohe të arsyeshme, veprimet e nevojshme për ndarjen/filtrimin dhe asgjësimin e atyre të dhënave kompjuterike që nuk kanë lidhje me hetimin, si dhe për të paraqitur kërkesën për kontroll gjyqësor për vijimin e mbajtjes në sekuestro të të dhënave të tjera (atyre që kanë lidhje me hetimin), duke respektuar garancitë procedurale të përcaktuara në arsyetimin e këtij vendimi.

140. Në përfundim, Gjykata, bazuar në rrethanat e çështjes dhe arsyetimin e mësipërm, vlerëson se urdhërimet si më lart në dispozitivin e vendimit janë të përshtatshme dhe të domosdoshme për të bërë efektive mbrojtjen kushtetuese të të drejtave të kërkuases, duke garantuar njëkohësisht interesin publik për mbarëvajtjen e hetimit penal dhe duke vendosur mekanizma të verifikueshëm që parandalojnë arbitraritetin, në përputhje me kërkesën për gjetjen e një ekuilibri të drejtë ndërmjet interesave të përfshirë.

141. Gjykata, duke ritheksuar detyrimin kushtetues që rrjedh nga neni 132 i Kushtetutës për zbatimin e vendimeve të saj, të cilat janë përfundimtare dhe të detyrueshme për organet publike, çmon se, duke pasur parasysh natyrën e çështjes, duhet të shprehet edhe për efektet e këtij vendimi, në kuptim të nenit 76, pika 3, të Ligjit Organik të saj. Në këtë kuadër, duke iu referuar dhe rregullimit ligjor për fuqinë prapavepruese të vendimeve të saj në rastet përjashtimore (pika 7), Gjykata thekson se ky vendim nuk ka efekte prapavepruese në çështje

të ngjashme të sekuestrimit të të dhënave kompjuterike, në të cilat nuk është paraqitur ankim kushtetues individual ose për të cilat është paraqitur ankim dhe kontrolli gjyqësor ka përfunduar. Ky vendim prodhon efektet e tij në kuadër të këtij rasti konkret dhe brenda kufijve të urdhërimeve të dispozitivit, por edhe në çdo rast tjetër në të ardhmen, duke orientuar organet përgjegjëse për zbatimin e masave hetimore të kësaj natyre, në përputhje me garancitë procedurale të përcaktuara në arsyetimin e tij.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

V E N D O S I:

1. Pranimin e pjesshëm të kërkesës.
 2. Konstatimin e cenimit të fshehtësisë së korrespondencës, si dhe së drejtës për mbrojtjen e të dhënave personale, për pjesën që ato nuk lidhen me objektin e hetimit penal.
 3. Asgjësimin e kopjeve të korrespondencës dhe të dhënave personale të nxjerra nga telefoni celular i kërkueses që nuk lidhen me objektin e hetimit penal.
 4. Vijimin e mbajtjes në sekuestro të kopjeve të korrespondencës dhe të dhënave personale që lidhen me objektin e hetimit penal, duke ia nënshtruar kontrollit gjyqësor.
 5. Urdhërimin e zbatimit të garancive procedurale të parashikuara në arsyetimin e këtij vendimi në vijimin e mbajtjes në sekuestro të telefonit celular, si send që mbart korrespondencë dhe të dhëna personale.
 6. Ngarkimin e Prokurorisë së Posaçme për ekzekutimin e vendimit brenda 3 muajve nga hyrja në fuqi e tij, duke respektuar garancitë procedurale, sipas arsyetimit të këtij vendimi.
- Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 29.07.2025

Shpallur më 13.01.2026